

14-21/10
2025

bohuslav

martinů

k o n v e r z e n c i e

15/10/2025 streda

19:00 design factory jarovce

sonáty a variácie pre violončelo

Violončelová sonáta č. 1, H277 / Violončelová sonáta č. 2, H286

Variácie na slovenskú ľudovú pieseň, H378 / Variácie na Rossiniho tému, H290

Romanca, H186bis / Dve skladby pre dve violončelá, H377

Kvarteto pre klarinet, lesný roh, violončelo a malý bubon, H139

Tomáš JAMNÍK^{CZ} VIOLONČELO / Stanislav GALLIN^{CZ} KLAVÍR

Jozef LUPTÁK VIOLONČELO / Nora SKUTA KLAVÍR

Branislav DUGOVIČ KLARINET / Viliam VOJČÍK LESNÝ ROH / Nikola ADAMCOVÁ VIOLONČELO

Martin ZAJAC MALÝ BUBON / Eva ŠUŠKOVÁ SPEV

16/10/2025 štvrtok

19:00 design factory jarovce

serenády a kvartetá

Serenáda č. 2 pre 2 huslí a violu, H216 / Sláčikové kvarteto č. 2, H150

Sláčikové kvarteto č. 3, H183 / Serenáda pre 2 klarinety a sláčikové trio, H334

Branislav DUGOVIČ KLARINET / Ronald ŠEBESTA KLARINET

Daniel RUMLER HUSLE / Martin RUMAN VIOLA / Jozef LUPTÁK VIOLONČELO

ZEMLINSKY QUARTET^{CZ}

František SOUČEK 1. HUSLE / Petr STŘÍŽEK 2. HUSLE

Petr HOLMAN VIOLA / Vladimír FORTIN VIOLONČELO

18/10/2025 sobota

15:00 moyzesova sieň

boža v říši loutek bábková opera

HUDBA Markéta BROTHÁNKOVÁ, Bohuslav MARTINŮ

LIBRETO, RÉŽIA Kateřina KŘIVÁNKOVÁ / SCÉNA A KOSTÝMY Sylva MARKOVÁ

ENSEMBLE OPERA DIVERSA^{CZ} / KOREPETÍCIE A HUDOBNÉ NAŠTUDOVANIE Linda COGANOVÁ

ÚČINKUJÚ Peter GÁČ *Myšák Boža* / Aneta PODRACKÁ BENDOVIÁ *Kolombína*

Pavel SLIVKA *Harlekýn* / Michael ROBOTKA *Pierot*

Michaela KROUPOVÁ DURAJOVÁ PRIEČNA FLAUTA / Anna NEUGEBAUIEROVÁ HUSLE

Linda COGANOVÁ KLAVÍR

18/10/2025 sobota

18:00 kostol cirkvi bratskej

otvírání studánek

cukrová 4

Duo č. 1 „Tri Madrigaly“ pre husle a violu, H313

Madrigalová sonáta pre flautu, husle a klavír, H291 / Česká říkadla, H209

Tři zpěvy, H338 / Otvírání studánek, H354 (1955)

Lenka KUBÍKOVÁ SOPRÁN / Miriama TREMBÁČOVÁ ALT / Gregor ZUBEK BARYTÓN

František KOVÁR ROZPŘÁVAČ

CANSONA NEOSOLIENSIS / Veronika VEVERKOVÁ ZBORMAJSTERKA

Ivica GABRIŠOVÁ FLAUTA / Michaela HRUBÁ^{CZ}, Daniel RUMLER HUSLE

Martin RUMAN VIOLA / Nora SKUTA, Zuzana MÁLIKOVÁ KLAVÍR

19/10/2025 nedeľa

19:00 moyzesova sieň

cesta do fantázie pre theremin

Duo č. 2 pre husle a violončelo, H371 / Sláčikové trio č. 1, H136

Klavírne trio č. 2, H327 / Fantázia pre theremin, hoboje, sláčikové kvarteto a klavír, H301

Lydia KAVINA^{RUS/UK} THEREMIN / Matúš VELAS^{HOB} HOBOJ / Igor KARŠKO^{HUS} HUSLE

Daniel RUMLER, Michaela HRUBÁ^{CZ} HUSLE / Martin RUMAN^{VIOLA} VIOLA

Jozef LUPTÁK^{VIOLONČELO} VIOLONČELO / Nora SKUTA^{KLAVÍR} KLAVÍR

21/10/2025 utorok

19:00 moyzesova sieň

études rythmiques

Fantázia a tokáta pre klavír, H281 / Violončelová sonáta č. 3, H340

„Martinů Pasticcio“ (arr. I. Karško) / Klavírne kvinteto č. 2, H298

Olli MUSTONEN^{FI} KLAVÍR

Igor KARŠKO^{HUSLE} HUSLE / Daniel RUMLER^{HUSLE} HUSLE

Martin RUMAN^{VIOLA} VIOLA / Jozef LUPTÁK^{VIOLONČELO} VIOLONČELO

všetky koncerty začínajú krátkymi rozhovormi o hudbe

sprievodné podujatia

14 — 31/10/2025 utorok–piatok / 10:00–17:00 české centrum

martinů, obrázky kreslící

výstava kresieb, ktoré Bohuslav Martinů vytvoril v rokoch 1908–1923

14/10/2025 utorok

19:00 artforum

roth číta martinů

úvahy o tvorbe a umení číta Robert ROTH /

VÝBER TEXTOV: A. Šuba, M. Boháčová

17/10/2025 piatok

17:00 české centrum

od martinWHO po martinWOW

prednáška muzikológa a skladateľa Aleša BŘEZINU, riaditeľa Inštitútu Bohuslava Martinů

17/10/2025 piatok

19:00 kino lumiére

můj život s bohuslavem martinů

premietanie filmu J. Sommera

bohuslav
martinů

Bohuslav Martinů v r. 1925

*„Umělec se snaží porozumět,
pochopit základ všech věcí,
což vlastně činí všichni lidé;
on má pouze schopnost
vyjádřit je ve svém díle.“*

Bohuslav MARTINŮ

„Jeho nadšení pro Slovensko, pro jeho krásy přírodní i pro jedinečnou zpěvnost slovenského lidu mělo přirozené zázemí v intimním vztahu skladatele k folkloru českému a moravskému. Je známo, jak v různých tvůrčích obdobích u něho vynikla myšlenková návaznost k lidovým předlohám k lidové idiomatice v melosu, rytmicke i harmonii,“ napísal Jaroslav Mihule v štúdiu *Slovensko v živote a díle Bohuslava Martinů*. Medzinárodný festival komornej hudby Konvergenzie pripravil na október program venovaný tvorbe českého skladateľa Bohuslava Martinů (1890—1959) patriaceho medzi najväčšie osobnosti hudby 20. storočia. Rodák z českej Poličky odišiel po štúdiu kompozície v Prahe, kde pôsobil aj ako huslista v Českej filharmónii, do Paríža. Francúzsko, ktoré sa stalo jeho druhou vlasťou, opustil po napadnutí nacistami a odišiel do USA. V Spojených štátoch amerických vyučoval kompozíciu na prestížnych školách vrátane Princetону. Aj po vojne ostal Bohuslav Martinů kvôli zmene politických pomerov v Československu žiť v exile. Jeho hudobný jazyk absorboval množstvo vplyvov – od impresionizmu cez neoklasicizmus až po džez. Mladosť i posledné roky života skladateľa možno spojiť so Slovenskom. V roku 1920 bol na dovolenke vo Vysokých Tatrách, výsledkom tohto výletu bola aj zbierka úprav *Nové slovenské písně*. V roku 1959 skomponoval Martinů vo Švajčiarsku *Variácie na slovenskú ľudovú pieseň pre violončelo a klavír*, svoje posledné dielo. Konvergenzie ponúknu reprezentatívny výber z rozsiahlej komornej tvorby skladateľa vrátane kompletných sonát a variácií pre violončelo v interpretácii Tomáša Jamníka a Jozefa Luptáka. Sláčikové kvarteta uvedie na festivale Zemlinského kvarteto a na Konvergenzie sa opäť vráti aj vynikajúci fínsky klavirista Olli Mustonen. Dramaturgickou zaujímavosťou bude uvedenie dvojice skladieb pre neobvyklé obsadenie: *Kvarteta pre klarinet, lesný roh, violončelo a bubon* a *Fantázie pre theremin, hoboj, sláčikové kvarteto a klavír*, ktorá zaznie v slovenskej premiére. Sólistkou v tomto diele bude Lydia Kavina, ktorá hru na nástroj študovala u jeho vynálezcu Leona Theremina. Súčasťou festivalového programu bude aj výber zo skladateľovej zborovej tvorby, obľúbené čítanie o hudbe s Robertom Rothom, prednáška riaditeľa Inštitútu Bohuslava Martinů Aleša Březinu, majstrovské kurzy a výstava.

PREČO VLASTNE MARTINŮ?

Túto otázku si môžete položiť pri pohľade na náš program, ktorý je venovaný tomuto fenomenálnemu českému skladateľovi. Nuž, kedysi bol Bohuslav Martinů aj „náš“. Keď sme žili v spoločnom štáte, bol to „československý“ skladateľ. A podobne ako Leoš Janáček a Béla Bartók mal rád slovenský folkór. Aj preto je nám blízky. No nielen preto. Miloval Československo, no súčasne sa stal svetobčanom. Narodil sa v Poličke, žil v Prahe, neskôr v Paríži, odkiaľ kvôli vojne odišiel do USA, no napokon prišiel naspäť do Európy. Kvôli komunistickému režimu sa však do vlasti už nikdy nevrátil. Bohuslava Martinů vnímam ako „konvergenčného“ skladateľa. Inšpiroval sa rôznymi štýlmi, v ktorých sa pohyboval s ľahkosťou, no najmä s vkusom. Zaujímal sa o folklor, historickú hudbu, jazz i najnovšie výdobytky umenia a dokázal ich pretaviť do svojej tvorby tak, že výsledkom je originálne a autentické hudobné vyjadrenie. Touto všestrannosťou, v ktorej nikdy nestratil seba samého, mi v niečom pripomína môjho priateľa Mariána Vargu. Aj on bol neúnavný hľadač a ctiteľ slobody, ktorú hájil i slovom. Hudba Bohuslava Martinů je radosť, možno aj preto sa na mnohých fotografiách usmieva. Jeho hudba je súčasne výzvou, no výsledok stojí za to. Čistá krása! Všimnite si najbližšie, keď sa budete prechádzať po ktoromkoľvek slovenskom meste, koľkí ľudia sa usmievajú a hľadajú na krásu okolo seba. Pozývame vás na stretnutie s hudbou Bohuslava Martinů, nech vám prinesie do životov radosť, krásu a úsmev. Lebo radosť, krásu a úsmev teraz potrebujeme ako soľ. Ako príslub nádeje, že toto všetko tu má zmysel, napriek tomu, koľko rôznych otázok a pochybností sa na nás denne valí. Vážime si, že ešte stále vám môžeme prinášať hodnoty, ktorým v umení veríme. Verím, že aj v budúcich rokoch sa nám to nejakým spôsobom bude dariť.

JOZEF LUPTÁK

NĚKOLIK ÚVAH O HUDBĚ BOHUSLAVA MARTINŮ

Bohuslav Martinů vnímal svět jako tvar a zvuk. Když například vzpomínal na malebné jihofrancouzské Aix-en-Provence, vybavilo se mu jako hluboký trojzvuk ve flétnách. Umění naslouchat svému nitru dotáhl do naprosté dokonalosti. Samozřejmě, že se rád setkával i s přáteli, zejména hudebníky, divadelníky a výtvarníky. Vedle toho měl ale rád ticho a samotu a dokázal si ji uhájit za každou cenu. Počínaje dobrovolným rozhodnutím pro život v chudobě – odměnou mu byla možnost naprosté ničím nerušené koncentrace na vlastní tvorbu – až po drobné, anekdoticky působící nepříjemnosti. Legendární je jeho věta adresovaná jedné příliš upovídané společnosti u stolu: „*Madam, mluvíte přespříliš.*“

Stejně svobodný přístup si skladatel zachovával i ve vztahu k tradici. Ta pro něj nebyla ničím definitivním a uzavřeným. Měl velký přehled o všech obdobích dějin evropské klasické hudby. Získal ho nejen studiem partitur, ale i osobní zkušeností s pobytem v mnoha zemích, které byly a jsou pro dějiny hudby důležité. Všechny

Václav Kaprál, Vítězslava Kaprálová, Bohuslav Martinů v r. 1938. S mladou skladatelkou a dirigentkou přežil Martinů vztah, ktorý skončil jej predčasnou smrťou vo veku 25 rokov.

vlivy do sebe dokázal nasát jako houba a přetavit je v něco originálního. Patří k tajemstvím jeho tvorby, jak rychle si dokázal vytvořit osobitý a snadno rozpoznatelný styl a neustále ho rozvíjet a obohacovat o nové prvky.

Hudba Bohuslava Martinů oslovuje každého bez ohledu na míru zkušeností. Divokost jeho raných děl ani v nejmenším neztratila svou elementární sílu, smyslná krása jeho zralých symfonických a operních děl oslovuje stále více posluchačů, nepatetická hloubka a lyričnost jeho pozdního díla zase dodnes překvapuje svou rafinovanou prostotou.

Posluchač bez většího hudebního vzdělání může milovat melodičnost jeho skladeb, profesionál rafinovanou formální strukturu a složitost zdánlivě jednoduše znějících akordů. Belgický muzikolog Harry Halbreich (1931—2016) přesně vystihl dilema profesionálních hudebních analytiků, o kterých napsal, že čím detailněji se dívají na partitury děl Bohuslava Martinů, tím větší potíže mají vtěsnat je do běžných formálních schémat.

Je to dáno také tím, že Martinů měl sílu ignorovat návody a výtky vlivných hudebních kritiků své doby. Zejména pak těch, kteří se rozhořčovali nad údajnou kosmopolitností jeho tvorby (v českém prostředí to odedávna bylo Kainovým znamením k oceňování nevděčných odrodilců). Určitě mu v tom pomáhala i skutečnost, že mu to vytýkali stejní lidé, kteří o něco dříve kritizovali Janáčka za jeho údajnou provinčnost.

Přitom měl ale Bohuslav Martinů odvahu psát úplně jinak než Leoš Janáček (kterého nesmírně obdivoval) a vytvořit si naprosto originální dramaturgii a pojetí hudebního divadla. Jeho hudba přechází nepozorovaně rychlými, až filmovými střihy mezi nejrůznějšími, často protikladnými inspiračními podněty. Svobodně si bral z nejrůznějších zdrojů od italského a anglického renesančního madrigalu, italské barokní opery, francouzského impresionismu a jazzové hudby 20. let až po hudební objevy svých nejvýznamnějších současníků, které dokázal originálně propojit s melodikou moravských lidových písní.

V jeho tvorbě není nic uspěchaného ani nahodilého. Všechny podněty nechal vždy dozrát, k některým se vrátil za rok, k jiným po desetiletích.

Symfonie, jež jsou dnes z jeho díla zřejmě nejproslulejší, začal psát až ve svých 51 letech. Do té doby se necítil dostatečně připraven a navíc měl k dispozici dostatečný výběr potřebně kvalitních orchestrů až po svém příchodu do Spojených států.

Jeho neuvěřitelná plánovitost se projevuje i v přístupu k tvorbě pro hudební divadlo: na konci života napsal, že si již na konci 20. let minulého století vytyčil odvážný cíl, který vyplňoval krok za krokem až do své smrti: zbavit operu „*psychologizujícího škváru*“ a dát jí řád vycházející z hudební logiky.

Ústřední myšlenkou bylo doplnění vývoje českého hudebního divadla o ty složky, které podle jeho názoru české národní obrození opominulo. Právě proto se v katalogu oper Bohuslava Martinů nachází opera buffa (*Voják a tanečnice*, *Dvakrát Alexandr*, *Mirandolina*); jednoaktová surrealistická hříčka *Slzy nože*; opera-film *Tři přání aneb Vrtkavosti života*; novodobá varianta středověkých miráklů v cyklu *Hry*

o *Marii*; rozhlasové opery *Hlas lesa* a *Veselohra na mostě*; opera-balet *Divadlo za branou*; lyrická surrealistická opera-sen *Julietta aneb Snář*; televizní opery *Ženitba* a *Čím lidé žijí*; surrealistické drama *Ariadna* a lyrické drama *Řecké pašije*.

Ve všech projevuje Martinů schopnost vyjádřit jakékoliv hnutí mysli a jakoukoliv situaci od grotesky přes surrealistickou snovost až po silné sociální drama. K jeho kvalitám patří stručnost a zájem o komunikaci s posluchačem: „*Produkovat hluk přece nemůže být smyslem práce žádného opravdového hudebníka.*“

V době, kdy se slušelo s každým dílem zápasit léta – Arnold Schönberg si například do partitur zapisoval počet hodin, které strávil při jejich komponování – Martinů s naprostou samozřejmostí komponoval téměř nepřetržitě a k tomu zběsilým tempem, obvyklým spíše v době baroka a klasicismu.

I díky tomu dosáhl velmi brzy naprostého mistrovství ve všech žánrech a stylech od klavírní skladby přes symfonii až po operu a balet. V době nástupu radikální avantgardy 50. let měl odvahu zachovat tonální východisko své tvorby a téměř až provokativně uvádět označení tóniny v názvech některých svých děl.

Pro jeho přístup k tvorbě je charakteristický obrovský pocit zodpovědnosti vůči talentu a vůči interpretům a objednavatelům svých děl. Místo aby marnil čas čekáním na inspiraci, udržoval svou mysl v permanentní pohotovosti tím, že komponoval denně tak, jako jiní denně chodí do zaměstnání. Tisíce zachovaných dopisů dokládají, jak pozorně sledoval osudy svých děl. Jak pečlivě se staral o jejich vydání u velkých nakladatelství, o nalezení nejlepších možných interpretů a nejhodnějších míst na jejich premiéru.

Jeho hudba zprostředkovává velice osobitou a neotřelou krásu. Sám Martinů si svého času zapsal poznámku, kterou by si měli vzít k srdci všichni skladatelé: „*Hudba přece musí být krásná – jinak by nestála za tu námahu.*“

Aleš BŘEZINA

Autor je muzikológ, skladatel a ředitel Inštitútu Bohuslava Martinů.

B. Martinů v newyorském byte v r.1942

MALÁ AUTOBIOGRAFIE

Moje rodné město je Polička v Československu. Můj otec byl tam obuvníkem a současně městským hlídačem. Bydlel na kostelní věži a na této věži jsem se 8. prosince 1890 narodil. Mým prvním učitelem houslí byl krejčí z města a já jsem si předsevzal stát se velkým houslovým virtuózem jako Jan Kubelík, který byl tehdy velmi oblíben. Tento ideál se neuskutečnil, přestože jsem přišel do Prahy na konzervatoř a několik let jsem hrál v pražském Filharmonickém orchestru druhé housle. Při svém příchodu do Paříže v r. 1923 jsem svůj nástroj prodal. Měl jsem v úmyslu zůstat v Paříži tři měsíce, zůstal jsem tam však sedmáct let až do r. 1940. Právě tenkrát prožívala Paříž velmi zajímavé období s provedením *Svěcení jara*, velkých ruských baletů a se skladbami Šestky. Komponoval jsem tehdy orchestrální díla *Halftime*, *La Bagarre*. Posledně jmenované dílo jsem věnoval Charlesu Lindberghovi; Sergej Kusevickij je prvně uvedl v r. 1927 s Bostonským symfonickým orchestrem. Když jsem v roce 1941 přišel do New Yorku, pamatovali se ještě na tuto skladbu a hned mne přijali tak, jako bych žil v New Yorku již dlouhou dobu. Ještě v době před cestou do Spojených států našli jsme, má žena a já, útočiště v Pratteln u našich přátel, manželů Sacherových. Tam na Schönenbergu jsem komponoval v r. 1938 *Koncert pro dva smyčcové orchestry, klavír a tympány*, a věnoval jej panu Sacherovi. Když vypukla válka, mohli jsme po mnoha těžkostech odcestovat do Ameriky. Ačkoli jsem neuměl mluvit anglicky, svěřil mi Kusevickij kompoziční třídu na festivalu v Tanglewoodu v r. 1942. V r. 1947 jsem byl povolán na Princetonskou univerzitu jako učitel kompozice. Tam jsem vyučoval tři roky. Moje díla byla uváděna největšími americkými orchestry pod vedením dirigentů Kusevického, Charlesa Muncha, Eugena Ormandyho, Fritze Reinera, Artura Rodziňského, Vladimíra Golschmanna, Dimitri Mitropoulose, Ericha Leinsdorfa. Dvakrát jsem obdržel cenu Newyorského sdružení kritiků za komickou operu *Veselohra* na mostě a za *Symfonické fantazie*, věnované Charlesu Munchovi. V r. 1956 jsem byl poctěn volbou za člena Institutu písemnictví a umění. V r. 1953 jsme se vrátili do Evropy a pobývali jsme v Nizze. Tehdy jsem komponoval epos o Gilgamešovi a věnoval jej Maje Sacherové. V letech 1956—57 jsem byl jmenován „sídelním skladatelem“ Americké akademie v Římě. Od podzimu 1957 žijeme na pozvání našich přátel Sacherových opět na Schönenbergu. Zde jsem pracoval na opeře *Řecké pašije* podle románu Nikose Kazantzakise a na klavírním koncertu pro Margit Weberovou.

Bohuslav MARTINŮ
Schönenberg (Pratteln) v prosinci 1957

14 – 31 / 10 / 2025

české centrum

utorok – piatok / 10:00 – 17:00

martinů, obrázky **kreslící**

Súčasťou festivalu Konvergenzie, venovaného komornej hudbe Bohuslava Martinů, bude aj výstava jeho kresieb, ktoré vytvoril v rokoch 1908 – 1923. Prvé pochádzajú z obdobia, kedy Martinů študoval na Pražskom konzervatóriu, posledné vznikli pred jeho odchodom do Paríža. Martinů mal nielen vynikajúci pozorovací talent, ale aj zmysel pre humor. Návštevníci festivalu sa o tom budú môcť presvedčiť prostredníctvom 20 panelov s autoportrétmi, karikatúrami rôznych osobností, obrázkami reflektujúcimi udalosti skladateľovho života, navštívené koncerty, divadelné hry či opery. Výstava sa uskutoční v Českom centre a pozostáva zo zbierok Mestského múzea a galérie v Poličke, ale aj iných inštitúcií. Festivalu Konvergenzie ju započalo Mestské múzeum a galéria Polička. Za sprostredkovanie ďakujeme kurátorke výstavy doc. Monike Holej.

14 / 10 / 2025

19:00 artforum

roth číta martinů

úvahy o tvorbe a umení

*„Mám-li rád západ slunce,
znamená to, že mu rozumím?“*

Bohuslav MARTINŮ

Robert ROTH SLOVO

VÝBER TEXTOV: **Andrej ŠUBA, Mária BOHÁČOVÁ**

Martina MESTICKÁ, Suzanne van der HELM^{NL}

ZOBCOVÁ FLAUTA / RECORDER

Boris LENKO AKORDEÓN / ACCORDION

Bohuslav Martinů zanechal okrem výnimočnej hudby aj veľké množstvo textov, publicistických príspevkov, esejí, zamyslení a korešpondencie. Zo skladateľových myšlienok nielen o hudbe a umení, ale aj o dobe, v ktorej žil, bude na Konvergenciách čítať Robert Roth.

15 / 10 / 2025

19:00 design factory
jarovce

sonáty a variácie

pre violončelo

„Vidím hudbu, cítím ji, dotýkám se jí.“

BOHUSLAV MARTINŮ

bohoslav MARTINŮ (1890—1959)

Variácie na slovenskú ľudovú pieseň, H 378

Variations on a Slovak Folk Song, H 378 (1959)

Téma: Poco andante, rubato

Var. 1: Moderato

Var. 2: Poco allegro

Var. 3: Moderato

Var. 4: Scherzo, Allegretto

Var. 5: Allegro

Romanca pre violončelo a klavír, H 186bis / Romance, H 186bis

TRVANIE 70 min

Dve skladby pre dve violončelá, H 377
Two Pieces for Two Violoncellos, H 377 (1959)

Sonáta č. 2 pre violončelo a klavír, H 286
Cello Sonata No. 2, H 286 (1941)

I. Allegro / II. Largo / III. Allegro commodo

PRESTÁVKA / INTERMISSION

Sonáta č. 1 pre violončelo a klavír, H 277
Cello Sonata No. 1, H 277 (1939)

I. Poco allegro / II. Lento / III. Allegro con brio

Variácie na Rossiniho tému, H 290
Variations on a Theme of Rossini, H 290 (1942)

Téma: Allegro moderato

Var. 1: Poco allegro

Var. 2: Poco più allegro

Var. 3: Andante

Var. 4: Allegro

Téma: Vivo – Moderato maestoso

Kvarteto pre klarinet, lesný roh, violončelo a malý bubon, H 139
Quartet for Clarinet, French Horn, Violoncello and Snare Drum, H 139 (1924)

I. Allegro moderato / II. Poco Andante / III. Allegretto ma non troppo

Tomáš JAMNÍK^{CZ} VIOLONČELO / VIOLONCELLO

Stanislav GALLIN^{CZ} KLAVÍR / PIANO

Jozef LUPTÁK VIOLONČELO / VIOLONCELLO

Nora SKUTA KLAVÍR / PIANO

Branislav DUGOVIČ KLARINET / CLARINET

Viliam VOJČÍK LESNÝ ROH / FRENCH HORN

Nikola ADAMCOVÁ VIOLONČELO / VIOLONCELLO

Martin ZAJAC MALÝ BUBON / SNARE DRUM

Eva ŠUŠKOVÁ SPEV / SOPRANO

B. Martinů v parížskom ateliéri Rudolfa Kunderu v r. 1939

„Je zde báječně krásne. (...) Dnes jedem již z hor do vesnice. Už mám písničky,“ napísal v roku 1920 Bohuslav Martinů rodičom. Výsledkom jeho prázdninového pobytu vo Vysokých Tatrách so sestrou Máriou boli *Nové slovenské písně*. Štyridsať úprav slovenských ľudových piesní je podľa muzikológa Aleša Březinu „*prísľubom majstrovstva a originality skladateľových neskorších piesňových cyklov*.“ K slovenským ľudovým piesňam sa v emigrácii žijúci Martinů vrátil v 50. rokoch 20. storočia zbormi *Zbojnícké písně* (1957) a svojím posledným a jedným z najčastejšie uvádzaných diel – *Variáciami na slovenskú ľudovú pieseň pre violončelo a klavír* (1959). Témou variácií je trávnicia *Kebych ja vedela, kde môj milý kosí*, ktorú skladateľ našiel v zbierke Viliama Figušu-Bystrého (1875 – 1937) *1000 slovenských ľudových piesní*.

Bohuslav Martinů skomponoval pre violončelo tri sonáty, dvoje variácií, viacero menších skladieb a štyri kompozície s orchestrom (dva koncerty, *Concertino* a *Sonatu da Camera*). Väčšina týchto diel bola napísaná pre najlepších interpretov svojej doby, akými boli Maurits Frank (1892 – 1959), Pierre Fournier, (1906 – 1986) či Gregor Piatigorsky (1903 – 1976). *Violončelová sonáta č. 1* uzatvára obdobie, ktoré

Martinů strávil v Paříži, kam prišiel vďaka štipendiu v roku 1923 študovať u Alberta Roussela (1869—1937). V meste sa zoznámil s tvorbou Stravinského a Pařížskej šestky, dostal sa tiež do kontaktu s českými umelcami, maliarmi Janom Zrzavým (1890—1977) a Rudolfom Kunderom (1911—2005), klaviristom Rudolfom Firkušným (1912—1994), spisovateľom Jiřím Muchom (1915—1991) a skladateľkou a dirigentkou Vítězslavou Kaprálovou (1915—1940). Najdramatickejšia z violončelových sonát vznikla v máji roku 1939 v Paříži, len niekoľko týždňov po vpáde nacistických vojsk do Československa. Premiéra diela sa uskutočnila v meste na Seine 19. mája 1940 v rámci podujatí Sociétés des Concerts du Conservatoire, do príchodu Nemcov v tom čase ostával menej než mesiac. Dielo naštudovali Pierre Fournier a Rudolf Firkušný. Martinů neskôr spomínal, že prítomným atmosféra na koncerte pripomínala rozlúčku, lúč svetla z lepšieho sveta. „*Na niekoľko minút jsme chápali, co hudba může dát a zapoměli na skutečnost,*“ píše.

Na naliehanie mladého českého klaviristu Firkušného skladateľ s manželkou Charlotte opúšťajú mesto, Francúzsko a v roku 1941 napokon aj Európu. V New Yorku dvojici pomáha violončelista Frank Rybka (1895—1970), ktorý bol Janáčkovým žiakom. Koncom roku 1941 mu Martinů ako prejav vďaky dedikuje *Violončelovú sonátu č. 2*. Dielo je rovnako energické ako predchádzajúce, no jeho dynamiku skladateľovi životopisci dávajú do súvisu s Amerikou, s ktorou sa Martinů nezžíval ľahko. V tomto období nekomponuje veľa a prácu na sonáte označuje za ťažkú. Skladbu 18. marca 1942 premiérovali belgický violončelista Lucien Laporte (1900—1991) a Busoniho žiačka Elly Bontempo. Menej než rok po *Druhej sonáte*, v októbri 1942, Martinů píše *Variácie na Rossiniho tému*. Dielo je venované Gregorovi Piatigorskému, s ktorým sa český hudobník zoznámil počas pôsobenia v Tanglewoode. Ako tému používa *Dal tuo stellato soglio* z 3. dejstva opery *Mojžiš v Egypte*. *Violončelová sonáta č. 3* vznikla na jeseň roku 1952 počas pobytu vo Francúzsku, kompozícia je venovaná pamiatke violončelistu a dirigenta Hansa Kindlera (1892—1949). *Tretia sonáta* vyznieva optimistickjšie, pomalá časť má pastorálny charakter. V jej hudbe tiež viac než v predchádzajúcich dielach cítiť skladateľovu túžbu po domove. V autobiografickej skici z roku 1941 Martinů zaraďuje sonátu k dielam usilujúcim o „novú lyrickosť“. Premiéra sa uskutočnila v Prahe 20. októbra 1955, dielo naštudovali František Smetana (1914—2004) a Jiří Hubička (1922—1995).

Kvarteto pre klarinet, lesný roh, violončelo a malý bubon vzniklo na jar 1924 v Paříži ako jedna z prvých skladieb skomponovaných v kontakte s Rousellom. Jaroslav Mihule v komentári k partitúre píše, že Martinů v tomto diele, ktoré je „*viac než len experimentálnou sondou do neznámych zvukových končín*“, opustil svoju impresionistickú minulosť spojenú so životom v Prahe a pôsobením v Českej filharmonii. Malý bubon v kvartete reprezentuje pulz prítomnosti. Dielo, voľne inšpirované Stravinského estetikou, čakalo na svoju premiéru polstoročie.

(AŠ, MB)

UMĚLCI JSOU OBČANÉ

Až skončí válka, bude mnoho vyšetřování o vině a činech umělců v tomto tragickém světovém konfliktu. V této chvíli je možno říci jen málo věcí v odpověď na první otázku ankety *Modern Music* o kolaborantství, o stupni tlaku, zda určitý čin byl dobrovolný či nedobrovolný atd. Druhá otázka je širší a přístupnější, poněvadž se týká umělcova umístění v životě sociálním a politickém. Jde o jeho přesvědčení nebo přinejmenším o jeho politický názor a také o všeobecnou politickou situaci. V tomto ohledu neliší se umělec od ostatních lidí, od ostatních občanů; nepotřebuje nějakých výsad z titulu umělce a ostatně jich ani nemá. Svůj úsudek si tvoří podle toho, co vidí, podle toho, jak je informován, jako kdokoli jiný. Někdy vidí věci přesněji; domnívám se, že to, co viděl, nezvýšilo jeho nadšení pro politiku několika let mezi oběma válkami. Ostatně ve většině případů není zúčastněn přímo, politika u něho není na prvním místě. V tom také sdílí úděl většiny lidí, pro něž politika existuje spíš během několika chvil voleb.

Ale na druhé straně umělec nemůže zůstat mimo politiku a mohu-li mluvit za umělce evropské, které znám, nezůstali mimo. A mohu také říci, že většina jich nebyla přesvědčena o tomto typu politické akce těchto dob, kdy politika byla považována spíše za sociální hru bez nebezpečí a důsledků. Politika, jako všechny ostatní lidské projevy, je nutně součástí duchovní látky umělcovy; myslím, že se zajímá o politiku mnohem více než politik o umění. Ale jestliže umělec nenajde nutný mravní a etický kontakt, aby se o ně mohl opřít, stane se situace přirozeně konfušní. Je možno konstatovat, že byly-li události těchto dob silné na dojmy, politika silná nebyla. Uvážíme-li, že každému umělci, má-li v sobě určité pocity a řád, je zatěžko přizpůsobit se věcem neuspořádaným, chaotickým, mravně bezcenným a věcem, jež nezávisí na řádu a organických nutnostech, ale na zájmech často soukromých, čistě osobních. Existují také mezinárodní kartely a věci jako olej, uhlí, nafta, které určitě nejsou objekty politické, ale které hrají velkou úlohu. Jsou určití lidé, kteří dělají politiku a druzí lidé, kteří se na ně pouze dívají, a kteří nevědí, co se skutečně děje, a kteří se to nikdy nedozví. Mezi nimi se nalézají také umělci. Tak jako každý je odpovědný za své řemeslo, tak by měli politikové cítit a brát odpovědnost za své řemeslo. Nevidím tedy žádný důvod dát umělcům místo druhořadých občanů nebo je považovat za neodpovědné pouze proto, že jejich řemeslo není obyčejné. Anebo na ně pohlížet z téhož důvodu jako na přímo odpovědné a považovat je za vůdce tam, kde nemají moc.

Umělec se snaží porozumět, pochopit základ všech věcí, což vlastně činí všichni lidé; on má pouze schopnost vyjádřit je ve svém díle. Jestliže naše omezení mu nedovolují, aby je vyjádřil jasně, každopádně hledá a snaží se vždy upevnit svou víru v lidskou důstojnost, svou víru v člověka ve vztazích člověka k člověku, národa k národu. To je jeho myšlenka, jeho program, a to je v podstatě, nemýlím-li se, opravdu dobrá politika. Umělec je ten, který má důvěru a třímá pochodeň naděje; potřebuje to pro svou tvorbu. Jeho politický postoj se blíží spíše humanismu: vidí

vlastnosti lidské, na něž je pyšný a na nichž staví své tvůrčí úsilí; vidí vady, které by chtěl opravit, zmírnit, na ně upozornit, aniž by se tím stal moralistou nebo politikem. Činí tak prostředky svého řemesla, jimiž vyjadřuje své představy i své touhy; jeho představy jsou vždy živé, pozitivní a pravdivé, a jejich základy musí být také pravdivé a živé: nenahrazuje nikdy skutečné hodnoty falešnými hodnotami. Jakmile tyto hodnoty nejsou v souladu s ostatním systémem světa, stává se umělec nekldným, nešťastným; v těchto chvílích vyžaduje umělec svobodu pro své představy a zde cítí svou odpovědnost. Ale jinak nezamýšlí tvořit pro propagandu, ani pro povrchní nacionální cíle. Když Picasso vytvořil obraz *Guernica*, ukázal mnohem více politického porozumění než většina profesionálních politiků. Umělec potřebuje něco víc než politickou šablonu. Podmínky jeho řemesla vyžadují „nikoli teoretizování, nýbrž činy, nikoli abstraktní sofismy plánované, nýbrž plánování samé“ (J. F. Normand).

Ještě méně může se umělec opřít o politické extrémy jako nacismus, který je náboženstvím nenávisti. Žádný umělec nemůže nalézt duchovní podklad svého tvoření v rasovém fanatismu, v nenávisti. To by byl naprostý opak lidských základů tvoření. Nemůže se ani opřít o „chytráctví“ nebo o hazardní hru politickou nebo jinou; vědomí osobní odpovědnosti a solidarity s ostatními mu to v jeho povolání nedovoluje. Nezapomíná (smím-li citovat Bridges-Adamse), „že je báječné, může-li být celá Piccadilly osvětlena pouhým stisknutím páky v jednom směru; opakem toho je, že celá Piccadilly může být ponořena v temnotu stisknutím páky v opačném směru“.

Bohuslav MARTINŮ: *Modern Music*, zv. XXII, č. 2, 1944

16 / 10 / 2025

19:00 **design factory**
jarovce

serenády **a kvartetá**

bohuslav MARTINŮ (1890—1959)

Serenáda č. 2 pre 2 huslí a violu, H216 / Serenade No. 2, H216 (1932)

- I. Allegro
- II. Poco andante
- III. Allegro con brio

Sláčikové kvarteto č. 2, H150 / String Quartet No. 2, H150 (1925)

- I. Moderato – Allegro vivace
- II. Andante
- III. Allegro

Sláčikové kvarteto č. 3, H183 / String Quartet No. 3, H183 (1929)

- I. Allegro
- II. Andante
- III. Vívó

PRESTÁVKA / INTERMISSION

Serenáda pre 2 klarinety a sláčikové trio, H334 / Serenade, H334 (1951)

- I. Moderato poco allegro
- II. Andante
- III. Allegro (poco) - Trio: Molto vivo
- IV. Adagio – Allegro

TRVANIE 60 min

Branislav DUGOVIČ KLARINET / CLARINET

Ronald ŠEBESTA KLARINET / CLARINET

Daniel RUMLER HUSLE / VIOLIN

Martin RUMAN VIOLA / VIOLA

Jozef LUPTÁK VIOLONČELO / CELLO

ZEMLINSKY QUARTET^{CZ}

František SOUČEK 1. HUSLE / 1ST VIOLIN

Petr STRÍŽEK 2. HUSLE / 2ND VIOLIN

Petr HOLMAN VIOLA / VIOLA

Vladimír FORTIN VIOLONČELO / CELLO

„Posluchač v koncertní síni zapomene
na svůj čas a žije časem skladby.“

Bohuslav MARTINŮ

Od čias Haydna je médium sláčikového kvarteta považované skladateľmi, interpretmi a publikom za jednu z najväčších výziev inštrumentálnej hudby. Predstavuje priestor pre hudobné dialógy, intímne vyznania i experimentovanie. Bohuslav Martinů je autorom siedmich sláčikových kvartet skomponovaných medzi rokmi 1918 až 1947. Podobné zastúpenie diel pre toto obsadenie, ktorému v 20. storočí dominuje 15 sláčikových kvartet Dmitrija Šostakoviča (a 18 Milhauda), nachádzame medzi skladateľovými súčasníkmi u Bartóka (6) a Hindemitha (6).

Napriek tomu, že Martinů mal v čase vzniku *Sláčikového kvarteta č. 2* (1925) tridsaťpäť rokov a bol autorom vyše stovky diel, považoval ho za jednu zo svojich prvých zrelých kompozícií. Dielo nezbudilo len záujem hudobných kruhov (do repertoáru ho zaradilo napr. Amarovo kvarteto), ale Martinů prinieslo aj spoluprácu

B. Martinů s manželkou Charlotte v r. 1932, vpravo je maliar Jan Zrzavý

s renomovaným vydavateľstvom Universal Edition Wien. Premiéru uviedlo Novák-Frankovo kvarteto v decembri roku 1925 v Berlíne. Zaujímavosťou je existencia dvoch verzií kompozície, ktoré spája len pomalá časť. Prvá verzia *Druhého kvarteta* mala premiéru v roku 2020.

Sláčikové kvarteto č. 3 (1929) skladateľ dedikoval americkému súboru Roth String Quartet, ktorý bol známy interpretáciami diel súčasných skladateľov. Hudba najkratšieho kvarteta Martinů sa pohybuje medzi tonalitou a atonalitou, formovému priebehu dominuje rytmus a nad plným zvukom sláčikových nástrojov prevažuje využívanie techník ako pizzicato, sul ponticello alebo col legno. Roth String Quartet uviedol americkú premiéru diela v roku 1930 v USA a v apríli 1932 skladba v interpretácii tohto súboru po prvýkrát zaznela v Paríži.

Serenády, ako druh duchapnej a zábavnej hudby, sa objavujú v 17. storočí, pričom vrchol dosahujú v dielach Mozarta, ktorého Martinů obdivoval. V texte bilancujúcom vlastnú tvorbu do roku 1935 píše: „Z *mých obľíbených autorů je a vždy byl na prvním místě Mozart, s ním jsem vlastně podnikal největší boje ve snaze přiblížit se té dokonalosti a tomu vyvážení, přirozenému a organickému i obsahovému.*“ Opätovný záujem o inštrumentálnu serenádu sa objavuje v 2. polovici 19. storočia. Orchestrálne diela s týmto názvom napísali Brahms, Dvořák, Čajkovskij, Elgar a Strauss. Skladatelia 20. storočia v serenádach experimentovali s formou a obsadením. Príkladom môže byť Dohnányiho *op. 10* pre sláčikové trio, Wolfova *Talianska serenáda*, pôvodne skomponovaná pre sláčikové kvarteto a Stravinského *Serenáda pre klavír*. Serenády Martinů v tomto kontexte zaujmú pestrosťou obsadenia. V roku 1931 vzniká *Serenáda pre komorný orchester*, v roku 1932 píše *Serenádu č. 1 pre klarinet, lesný roh, 3 huslí a violu*, *Serenádu č. 2 pre 2 huslí a violu*, *Serenádu č. 3 pre hoboje, klarinet, 4 huslí a violončelo* i *Divertimento (Serenáda č. 4) pre husle, violu a komorný orchester*. Ide teda o diela parížskeho obdobia. Osudy cyklu „malých serenád“, ako ich skladateľ nazýva, dokladajú zmienky v korešpondencii s vydavateľstvami Schott a Melantrich. Podľa Jitky Zichovej, editorky kompozícií pre *Súborné vydanie diel Bohuslava Martinů*, predvedenia serenád pred rokom 1947 nie sú zdokumentované a v Paríži pravdepodobne nezazneli. Ku komponovaniu serenád sa Martinů vrátil *Serenádou pre 2 klarinety a sláčikové trio* z roku 1951. Vznikla počas skladateľovho pôsobenia na Princeton University, kde vyučoval kompozíciu.

(AŠ, MB)

EMOCE PŘI POSLECHU HUDBY

Podle teorie bychom měli být upoutáni hudbou od prvního do posledního okamžiku a měli mít spoustu emocí z té hudby vyplývajících. Pokusím se udělat na sobě analýzu skutečných fakt, která jsou ovšem trochu zkruslena mým profesionálním postojem, ale vcelku se možná tolik neliší od ostatních posluchačů. Pozoroval jsem jako hráč z pódia reakci obecnstva, často i reakci kritiků i estetiků. Musím předem říci, že plné upoutání hudbou sice existuje, ale že je to jev dosti vzácný. Sledujme průběh zájmu, myšlenky a předpokládejme, že nejste příliš rozrušen a že se můžete oddat hudbě. Děje se toto: Dirigent zvedne taktovku, zazní první akordy. Orchester je dnes v dobré formě, to je slyšet hned na začátku. Zvláštní způsob modulace. Co to mohlo být? Škoda, že nelze proud zastavit; proč se ta dáma vedle stále vrtí, zdá se mi, že jsem ji už někde viděl; zase ta krásná modulace, a jak krásně je rozvedené téma, ale je to téma, nebo si už nevzpomínám na začátek; připomíná mi to něco, co jsem už slyšel, ale co to může být, nedávno to hráli, muselo to být v opeře, +++ (značím tímto pozorné poslouchání), pohnul jsem se, ++, někdo na blízku zakašlal, +; je slyšet ruch za dveřmi, že si lidé nezvyknou chodit včas, ostatně jsem včera také přišel pozdě, neslyšel jsem první větu Brahmsa; teď nevím jak to rozvést, unavuje sebe i mne, není to dost výrazné, 000 (značím jako pasivní dobu pohodlí); jak je to s tím oběhem krve při poslouchání hudby, 0000, stále někdo kašle ++ 0000; je to příjemné takto se nechat ovívat hudbou, trochu dlouhé, pan S. není na svém místě, co dělá, vždyť nevynechá ani jeden koncert. A konečně, +++++, znamenitá, báječná pasáž, ++, a už zase napětí povolilo; bicí nástroje se připravují, to bude vyvrcholení, 000, nezajímavé; kde mám klíče od bytu, přece jsem zavřel, ah!, zde jsou, zajímavá hlava toho houslisty; dnes je docela jiné obecnstvo než obvykle, 0000, rád bych potkal v pauze slečnu P.; říkala, že zde bude, samozřejmě s maminkou, 0+0+0++++, překrásný závěr, skutečně požitek, hudba je opravdu posilující atd. atd. To není psáno pro zábavu, tak se to skutečně děje. Někdy vás hudba opravdu zaujme a je větší množství +++ a částečně i okamžitá únava 00 a vysazení na chvíli. Snad to nebudete pokládat za důkaz, ale připustíte možnost pravděpodobnost. Na tom ostatně nezáleží. Fakt je, že i při napjatém poslouchání jsme přerušováni našimi myšlenkami a často vnějšími [detaily], které poslech ruší. Nemusí to být vědomé přemýšlení, jenom takový stín myšlenky. Ale kde v tom všem jsou ty emoce? Ovšemže tam jsou, hudba je tam umístila, protože jsme měli určitý požitek, o němž víme, určitý efekt, výsledek, dojem, který si odnášíme. Ale nebyla to jedna absolutní emoce, bylo jich mnoho, střídaly se a zůstaly jaksi v našem vědomí. Chvilími se snad zdálo, že žijeme více než obvykle, že naše energie a vůle je čímsi náhle podporována, že se nám objevil kousek lidství nebo něčeho nám dosud neznámého...

Bohuslav MARTINŮ

17 / 10 / 2025

17:00 české centrum

od martinWHO po martinWOW prednáška

Aleš BŘEZINA^{CZ} MUZIKOLÓG A SKLADATEL
RIADITEĽ INŠTITÚTU Bohuslava MARTINŮ

Letos v létě jsem měl příležitost dramaturgicky se podílet na 35. ročníku Bard Music Festival ve státě New York, který si jako téma vybral *Martinů and His World*. Tato po všech stránkách mimořádná akce názorně ukázala, jak hluboká propast vězí mezi současností a úspěchy, jichž Martinů dosahoval během svého pobytu ve Spojených státech v letech 1941 až 1953, kdy patřil k nejhranějším žijícím skladatelům. Návštěvníkům festivalu, ale i samotným interpretům, byl tento klasik hudby 20. století znám v nejlepší případě jako autor jedné či dvou skladeb, daleko častěji však znali jen jeho jméno – a někdy ani to ne. To se však zásadně měnilo s každým z jedenácti koncertů, na nichž zaznělo celkem 35 skladeb Bohuslava Martinů. Úžas publika během nich kontinuálně rostl, až vyústil v naprostý obdiv k tomuto skladateli a jeho tvorbě i v ohromení nad skutečností, že mohla upadnout na téměř tři čtvrtě století do zapomenutí. Nejlépe tento proces objevování vyjádřila návštěvnice, která po posledním koncertu řekla, že prodělala cestu od „MartinWHO“ k „MartinWOW“. Další z pravidelných posluchačů označil Martinů rovnou za Mozarta 20. století a měl přítom na mysli skladatelovu plodnost, pestrost jeho tvorby a důraz na emocionální účinek a krásu jeho hudby.

Jaké byly příčiny strhujícího úspěchu Martinů v době jeho života a naopak – co bylo důvodem následného upadnutí jeho odkazu do zapomenutí? Jakou roli v tom hrála politická situace bipolárně rozděleného světa? Do jaké míry k tomu přispěl

nástup avantgardy druhé poloviny 20. století, reprezentované třeba jmény Pierre Boulez či Karlheinz Stockhausen? Čím je dnes Martinů pro posluchače opět atraktivní a co je v jeho hudbě oslovuje nejvíce? Jaký vliv na renesanci jeho díla měl pád železné opony, ale také aktivity Nadace a Institutu Bohuslava Martinů? To jsou některé z otázek, které na přednášce zazní a na něž se budeme v dialogu s posluchači snažit hledat odpovědi.

Aleš BŘEZINA

„AKO V RÁJI.“ SLOVENSKÉ INSPIRACE BOHUSLAVA MARTINŮ

„Je tu teraz tolko krásne ako v ráji.“ Tak nadšeně a navíc takřka slovensky popsal Bohuslav Martinů své první zážitky z Vysokých Tater. Tu větu napsal 19. července 1920 na pohlednici, kterou odeslal Jožce Kalábkové ze Štrbského plesa. Jeho první prázdninová cesta po Slovensku se blížila ke konci. Společně se svou sestrou Marií a větší „společností“ navštívili během jednoho týdne Bratislavu, Trenčianské Teplice a Vysoké Tatry. Ze všech těch míst psal a posílal pohlednice. A proto dnes víme, kudy cestoval. Dodnes se jich dochovalo osm. Poslední poslal z Popradského plesa svému otci Ferdinandu Martinů, a také Vlastě Austové. Oběma se zmínil o svém výstupu na jeden z tatranských vrcholů. „Na tom kopci jsem byl včera,“ sdělil otci 21. července 1920. Na druhé straně pohlednice, na kterou větu napsal, je však fotografie ze sedla Ostrvy. Vzhledem k tomu, že Tatry navštívil koncem července, tak překvapivě zachycuje zamrzlé Popradské pleso, zasněženou Mengusovskou dolinu, a vrcholy Satan a Koprovský štít. Ale možná že to byl záměr a žert, neboť ze Štrbského plesa poslal také zimní pohlednici. Je sice nadepsána „Plachtění na Štrbském Plese.“, ale na fotografii je bruslař na zamrzlém jezeře s čímsi, co vzdáleně připomíná dnešní křídlo k foilu nebo windsurfingu. Ale zpět k onomu výstupu. S největší pravděpodobností měl Martinů na mysli vrchol Ostrvy, který je z Popradského i Štrbského plesa nejbliž. Vzdálenější a náročnější cesta na Koprovský štít, přes Mengusovskou dolinu a Koprovské sedlo, vyžaduje i dnes větší turistickou průpravu. A totéž platí pro Satan, který není bez lezecké výbavy východní stěnou od Popradského plesa dosažitelný. Proto je takřka jisté, že Martinů vystoupil 20. července 1920 na dvoutisícovou Ostrvu.

Pokaždé, když stoupám vzhůru strmým svahem od Popradského plesa, po kamenitém a klikatícím se chodníku do sedla Ostrvy, vzpomínám na Bohuslava Martinů. Představuji si jeho sportovní oblek, obuv, ve které zdolává vysoké kamenité stupně i jeho kondici, s níž se v necelých třiceti letech vyhouplnul do vysoko položeného sedla. A porovnávám to s turisty, kteří mě míjejí. Na vrcholu Ostrvy si představuji jeho nadšení z pětisetmetrové propasti nad Popradským plesem i výhledů do Mengusovské doliny a na celé panorama tatranských štítů, od Patrie po

Pohľadnica z Vysokých Tatier s pohľadom na Popradské pleso z Ostrvy. „Je zde báječně, krásně,” píše Martinův domov do Poličky v r.1920.

Zlomiskovou věž. Jedna z nejkrásnějších tatranských scenérií. I když je otázka, co Martinů z Ostrvy viděl. O počasí se nezmiňoval. A tak je možné, že neviděl vůbec nic, jen obrysy skal na metr vzdálených ve všeobjímajících mracích. Ale i tak to byl pro něj natolik silný zážitek, že se o něj musel podělit alespoň dvakrát.

Otci Ferdinandovi z Popradského plesa 21. července také napsal: „Dnes jedeme již z hor do vesnic. Už mám písničky.“ Měl na mysli lidové písně, které později upravil pro zpěv a klavír. Nad obsah v něm Martinů napsal tužkou název skladby:

continuo

počúvajte na: Podbean • Apple Podcasts • Spotify

podcast festivalu konvergenzie

o hudbe, komornej hudbe, hudobníkoch, festivalových novinkách, ale aj o tom, čo sa okolo nás deje

- 61** Neobyčajná hudba, neobyčajného človeka – Bohuslav Martinů
- 60** Veda a umenie majú mnoho spoločného – Pavol Šajgalík
- 59** Človek otvárajúci možnosti a prepájajúci galaxie – Ladislav Snopko
- 58** Čo sa to tu deje – Daniel Pastirčák, Tomáš Halík, Zuzana Čaputová – časť 2: diskusia
- 57** Čo sa to tu deje – Daniel Pastirčák, Tomáš Halík, Zuzana Čaputová – časť 1: príhovory

u. fond na podporu umenia

vznik podcastu continuo z verejných zdrojov podporil fond na podporu umenia

Nové slovenské písne a doplnil vročení „1920“. Martinů nebyl, na rozdíl od Bély Bartóka nebo Leoše Janáčka, folklorista. Ale mnohokrát se k lidové poezii a hudbě vracel. Sbírkou vozil na svých cestách ve Spojených státech i západní Evropě stále s sebou. Dokládá to řada zmínek v jeho korespondenci. „*Pokud se mojí knihovny týče mám ovšem Sušila, který je nejlepší ze všech a měl by být znovu vydán. Pak Erbena a mnoho slovenských písní vydané v Bratislavě.*“ Takto informoval 6. září 1954 z jihofrancouzské Nice Zdeňka Zouhara, skladatele, dirigenta a propagátora díla Martinů. Měl zájem také o další sbírky. A proto se ptal: „*Zajímalo by mne, že citujete Bartóka. Víím, že byl plán jej vydati před lety v U. Besedě. Ale pak se mi zdá, že s válkou z toho sešlo. Je to výběr našich nebo slovenských písní?*“ Myslel sbírku Bély Bartóka *Slovenské ľudové piesne*, která však vyšla později. Když za necelý rok obdržel od Miloslava Bureše básnický cyklus *Píseň o studánce Rubínce*, který, aniž by to Martinů tušil, obsahoval také citace z lidové poesie, během pouhých devíti dnů napsal novou kantátu *Otvírání studánek*, H 354. V červenci 2025 uplynulo 70 let od jejího vzniku. Ještě dříve, než Martinů skladbu dokončil, 6. července 1955 napsal Zdeňku Zouharovi: „*Teď vám dám důvod abyste nebyl nemocen. Dostal jsem totiž báseň překrásnou od poličského rodáka M. Bureše o otvírání studánek u nás na Vysočině. Báseň mne úplně okouzila a hned jsem sednul k pianu. A teď si myslím jestli by Vás to zajímalo že bychom mohli udělat premiéru této skladby v Poličce.*“ A tak se také 7. ledna 1956 stalo. V lednu 2026 tomu bude sedmdesát let. Letošní Jubileum oslavuje také festival Konvergence zařazením kantáty do festivalového programu.

Zájem Bohuslava Martinů o slovenskou lidovou hudbu dokládá také jedna z jeho posledních komorních skladeb, *Variace na slovenskou lidovou píseň pro violoncello a klavír*, H 378. Téma této skladby, píseň *Keby ja vedela*, Martinů vybral ze sbírky Viliama Fanuše-Bystrého *1000 slovenských ľudových píesní*. A právě tuto sbírku zmiňoval v září 1954, když psal že má „*mnoho slovenských písní vydané v Bratislavě.*“ Je zřejmé, že tuto sbírku vozil stále s sebou a měl ji k dispozici během pobytů ve Francii, Spojených státech, Itálii i Švýcarsku, kde v sídle dirigenta Paula Sachera na Schönenbergu počátkem března 1959 napsal *Variace na slovenskou lidovou píseň*.

Ve své autobiografii z roku 1941 Martinů zdůraznil záměrnou proměnu svého hudebního jazyka ve 30. letech. Tehdy se programově přiklonil ke kořenům lidové hudby. Tu změnu popsal: „*...vrací se náhle Martinů k národnímu českému projevu, a sice přímo k folklóru (...)* Opouští zdánlivě univerzální názor, aby se těsně přiblížil lidovému českému cítění. Zde náhle se objevuje hudba, která se nápadně odchyľuje od prací komorních a symfonických, která nevyužívá až dosud získané techniky, tvoří novou, jednoduchou a prostou, takřka národní píseň (...) beze všech komplikací moderní hudby, prostředky obyčejnými (...).“ Folklorismus byl sice jen jednou z konstant jeho tvorby, avšak vracel se k ní opakovaně ve 40. i 50. letech. A přesto, že Martinů zdůrazňoval své české kořeny, vliv slovenské lidové hudby je zcela zřejmý. I to připomíná dramaturgie festivalu Konvergence v roce 2025.

VÍT ZOUHAR

Autor je muzikolůg, skladatel, vysokoškolský pedagog a předseda správné rady Nadácie Bohuslava Martinů.

Charlotte Martinů (1894—1978) sa so skladateľom zoznámila v r.1926 Paríži. Pracovala ako krajčírka, po smrti manžela sa starala o jeho odkaz. Je autorkou memoárovej knihy *Můj život s Bohuslavem Martinů* (1966).

17 / 10 / 2025

19:00 kino lumière

můj život s bohuslavem martinů

premietanie filmu J. Sommera

RÉŽIA: **Jakub SOMMER**

SCENÁR: **Lukáš CSICSELY, Jakub SOMMER**

KAMERA: **viktor SMUTNÝ**

HUDBA: **Bohuslav MARTINŮ**

HRAJÚ: **Tereza HOF, Petr STACH, Anna FIALOVÁ, Ondřej KAVAN, Petr BLÁHA NEJEDLÝ, Martin JANOUŠ, Hana BAROŇOVÁ, Eliška BOUŠKOVÁ, Jiří VALEŠ, Patrik PLEŠINGER, Pavel KRYL, Vojtěch HRABÁK, Jan VLČEK, Tereza CÍSAŘOVÁ, Romuald Štěpán ROB, Martin PAPESCH HULEJA, Bohuslav MARTINŮ**

PROJEKCIU UVIEDÚ: **Aleš BŘEZINA & Andrej ŠUBA**

Súčasťou programu medzinárodného festivalu komornej hudby Konvergenzie bude opäť premietanie filmu v spolupráci s Kinom Lumière. Hraný dokument *Můj život s Bohuslavem Martinů* je natočený podľa rovnomennej spomienkovej knihy skladateľovej manželky Charlotte, ktorá sa s umelcom spoznala v roku 1926 v Paríži. Druhým rozprávačom príbehu je Miloš Šafránek, priateľ a životopisec Bohuslava Martinů (1890—1959). Vizuálne pôsobivá dokudráma je podľa režiséra Jakuba Sommera „příběhem velkého talentu podepřeného nesmírnou pracovitostí, díky které Martinů složil tolik krásné a inspirativní hudby. A také zprávou o tom, že i když se narodíte v obyčejné rodině na věži malého města, můžete jednou dobýt celý svět.“ Film kombinuje hrané scény s dokumentárnym prístupom a približuje nielen hudbu, ale tiež osobný život, pocity a postoje skladateľa.

18 / 10 / 2025

15:00 moyzesova sieň

boža v říši loutek

bábková opera

*„Jsme ve světě loutek, kde je vše možné.
A vždyť zpívat je krásné...“*

BOŽA V ŘÍŠI LOUTEK

Bábková opera *Boža v říši Loutek* v naštudovaní členov súboru Ensemble Opera Diversa je dielom určeným nielen pre deti, ale aj rodičov a všetkých hudbymilovných návštevníkov, ktorí majú radi šťastné konce. Vznikla na základe autorského libreta inšpirovaného klavírnym cyklom Bohuslava Martinů *Loutky*. Autorkou hudby a inštrumentácie je Markéta Brothánková, libreto napísala Kateřina Křivánková. V príbehu sledujeme myšiaka Božu, ktorý v snahe nájsť niečo pod zub opúšťa domov a ocitne sa vo svete bábok – vtipkárov Harlekýna, Pierota a krásnej Kolombíny, ktorí prežívajú vlastné radosti i starosti.

Predstavenie je určené pre deti od 4 rokov.

HUDBA: Markéta BROTHÁNKOVÁ, Bohuslav MARTINŮ

LIBRETO, RÉŽIA: Kateřina KŘIVÁNKOVÁ

SCÉNA A KOSTÝMY: Sylva MARKOVÁ

TRVANIE 45 min

ENSEMBLE OPERA DIVERSA^{CZ}

KOREPETÍCIE A HUDOBNÉ NAŠTUDOVANIE: **Linda COGANOVÁ**

Peter GÁČ MYŠÁK BOŽA

Aneta PODRACKÁ BENDOVÁ KOLOMBÍNA

Pavel SLIVKA HARLEKÝN

Michael ROBOTKA PIEROT

Michaela KROUPOVÁ DURAJOVÁ PRIEČNA FLAUTA/FLUTE

Anna NEUGEBAUEROVÁ HUSLE/VIOLIN

Linda COGANOVÁ KLAVÍR/PIANO

18 / 10 / 2025

18:00 **kostol cirkvi bratskej**
cukrová 4

otvírání studánek

bohuslav MARTINŮ (1890—1959)

Tři zpěvy, H 338 / Three Part-Songs, H 338 (1952, výber)

na slová ľudovej poézie

I. Chudá děvčica

II. Bolavé srdéčko

Madrigalová sonáta pre flautu, husle a klavír, H 291 /

Madrigal-Sonata, H 291 (1942)

I. Poco allegro

II. Moderato – Allegro – Tempo I – Allegro

Česká říkadla, H 209 / Czech Nursery Rhymes, H 209 (1930/1931, výber)

na texty zo zbierky Karla Jaromíra Erbenena

I. Konečná smrt

II. Zavírání lesa

III. Mořena, Mořena

IV. Vynášení smrti

Duo č. 1 „Tri Madrigaly“ pre husle a violu, H 313 /

Duo No. 1 "Three Madrigals", H 313 (1947)

I. Poco allegro – Poco vivo

II. Poco andante – Andante moderato

III. Allegro – Moderato

Otvírání studánek, H 354 / The Opening of the Springs, H 354 (1955)

na text básne Miloslava Bureša

TRVANIE 75 min

Ivica GABRIŠOVÁ FLAUTA/FLUTE

Michaela HRUBÁ HUSLE/VIOLIN

Daniel RUMLER HUSLE/VIOLIN

Martin RUMAN VIOLA/VIOLA

Nora SKUTA KLAVÍR/PIANO

Lenka KUBÍKOVÁ SOPRÁN/SOPRANO

Miriama TREMBÁČOVÁ ALT/ALTO

Gregor ZUBEK BARYTÓN/BARITONE

Daniel RUMLER HUSLE/VIOLIN

Michaela HRUBÁ HUSLE/VIOLIN

Martin RUMAN VIOLA/VIOLA

Zuzana MÁLIKOVÁ KLAVÍR/PIANO

František KOVÁR RECITÁTOR/NARRATOR

CANSONA NEOSOLIENSIS

veronika VEVERKOVÁ ZBORMAJSTERKA/CHOIRMASTER

*Studánko, hlubáňko,
Studánko, rubínko,
proč tebe zkalili
proč že tě rmoutili?*

Skladateľov životopisec Jaroslav Mihule charakterizoval *Otvíraní studánek* ako „apoteózu zrelej múdrosti, ktorá sa napriek omylom dospelosti s pokorou vracia k nevinnému veku čistoty detskej duše a pravde obyčajného života.“ Komorná kantáta, patriaca medzi najpopulárnejšie diela Bohuslava Martinů, je súčasťou triptychu inšpirovaného skladateľovou rodnou Vysočinou, ktorý tvoria diela *Legenda z dýmu bramborové nati*, *Romance z Pampelišek* a *Mikeš z hor*. Vznikla na poéziu Miloslava Bureša (1909—1968), ktorý vo svojej poézii spracoval starobylý zvyk čistenia studničiek a uctievania vody ako symbolu života. Predlohou diela sa stala *Píseň o studánce* Rubínce, ktorú Martinů skrátil a zhudobnil pre ženský (detský) zbor, soprán, alt, barytón, recitátora, 2 huslí, violu a klavír. Recitátor (Pútnik) sprevádza poslucháča rituálom čistenia studničiek, ktoré nesmeli ostať zakalené. Studničky boli pri tejto príležitosti často zdobené venčekom a kvetinami. Kráľovnička (sólový soprán) je symbolom studničky po zime, sasanka (sólový alt) prebúdzania jarných kvetov. Zbor prednáša magické zariekanie nad vodou, ktoré Martinů zhudobňuje dvojhlasne. Skladbu dokončil 12. júla 1955 v Nice vo Francúzsku. Privátna premiéra sa uskutočnila na Zväze skladateľov, kde ju usporiadal Jan Kühn. Verejne dielo zaznelo v skladateľovom rodisku, kde ho 7. januára 1956 uviedol brniansky ženský zbor Opus pod vedením Zdeňka Zouhara (1927—2011). V postave Pútnika sa Martinů v tejto skladbe, ktorá patrí medzi jeho najvúádzanejšie, vrátil do rodného kraja.

Muzikológ a editor kritického vydania kantát Bohuslava Martinů Vít Zouhar v článku *Kantáty Bohuslava Martinů na básně Miloslava Bureše* (HR 3/2020) uvádza, že Bureš oslovil skladateľa zámerne po výzve Zväzu československých skladateľov z 1. mája 1955 na spoluprácu medzi skladateľmi a básnikmi. Podľa Zouhara dej umiestnil tak, aby u Martinů vyvolal spomienky na rodný kraj i Vítězslavu Kaprálovú, pričom si myslí, že cieľom mohol byť skladateľov návrat do vlasti. O ten v mene režimu usilovala aj Štátna bezpečnosť, ktorá ho kontaktovala v USA. Súčasťou tejto stratégie mohla byť aj mediálna pozornosť, ktorá bola *Otvíraní studánek* venovaná. Skladba zaznela v rozhlase, vyšla na gramofónovej platni, vznikla filmová adaptácia, vydaná bola tiež partitúra. Žiadnej z ďalších kantát sa podobná pozornosť nedostala.

Impulzom pre vznik šiestich ženských a cappella zborov nazvaných *Česká říkadla*, ktoré Martinů skomponoval v období práce na spievanom balete *Špalíček*, bol parížsky koncert Speváckeho združenia pražských učiteľiek pod vedením Metoda Vymetala.

Renesančné madrigaly očarili Martinů v roku 1922 na koncerte The English Singers. „V madrigalech každá skupina frázuje s absolutní neodvislostí,“ poznačil si Bohuslav Martinů, ktorý tento kompozičný princíp voľne uplatnil nielen v zborovej tvorbe, ale aj vo viacerých inštrumentálnych skladbách, prvýkrát v *Štyroch madrigaloch pre hoboje, klarinet a fagot* (1938). *Madrigalová sonáta* vznikla na jeseň roku 1942 v Amerike v období medzi dokončením a úspešnou premiérou *Prvej symfónie*. Zaujímavosťou je *Päť madrigalových stancí* (1943) pre husle a klavír, ktoré Martinů venoval Albertovi Einsteinovi. *Duo č. 1 „Tri madrigaly“ pre husle a violu* (1947) patrí k najpopulárnejším komorným dielam Bohuslava Martinů. Skladba, dedikovaná súrodeneckému duu Josephovi Fuchsovi a Lilian Fuchsovej, nie je inšpirovaná len renesanciou, ale aj Mozartovými dielami pre toto obsadenie. Dielo bolo určené na 20. výročie vzniku American League of Composers.

(AŠ, MB)

B. Martinů a Miloslav Bureš v r. 1957.
Básnik je autorom knihy *Bohuslav Martinů a Vysočina* (Krajské nakladatelství Havlíčkův Brod, 1960).

BOHUSLAV MARTINŮ O HUDBE

Jaký je smysl úvah o znalosti díla jakožto nutného předpokladu pro porozumění díla? Míni se tím, že jsme dílo slyšeli, viděli, četli? Nemůžeme říci, že dílo známe, protože jsme je slyšeli, i když jsme je slyšeli často. V jakém směru se zvyšuje účinnost díla, slyšíme-li je vícekrát? V poznání celku nebo detailu, v poznání technických složek nebo skladby díla? A známe-li dílo, na základě čeho proneseme o něm „soud“?

...

Laik si neuvědomuje, že práce kompoziční není prací okamžiku, nýbrž každodenní námaha, která často trvá týdny, v nichž umělec podle jeho názoru by musel podržet a opatrovat stále tutéž inspiraci, a stále být „požehnan Bohem“. Neuvědomuje si, že partitura se skládá z několika hodin kompozice a z několika týdnů manuální práce – psaní. Jakmile toto umělec přizná, ihned se jeho dílo bude jevit posluchači jako méněcenné. Umělec však může být v tomto směru jako vědec (Einstein), který přizná, že jeho se týká soudržnost formulí a ne popis skutečného tvaru přírody, nebo jako matematik, jehož výtvoři existují v „objektivním světě“, ale on dbá o to, aby jeho stavba byla sama o sobě soudržná, nebo jako logik s rigorózní předností jeho logického postupu. To jsou všechno pozůstatky určité výchovy, určitých pověr, jichž je velké množství. Proto nedostaneme žádnou jasnou odpověď na sumu vyvolaných emocí, z nichž každá, počítaje v to i proces umělcův, je osobní zkušenost, za níž není žádná náhrada. Nicméně musíme nalézt nějakého „společného jmenovatele“, který existuje, jinak by umění nemohlo žít.

...

Interpretace. V otázce interpretace se pohybujeme na krajně vágním terénu, kde přirozeně každý je si jist svou pravdou. Nepozorujeme, že směšujeme různé školy a názory, jejichž pozadí je také vágní jako naše mínění a úsudek. Vezměte interpretaci Brahmsa: některé směry chtějí, aby byla těžkopádná, což pravděpodobně je vliv německé ideologie, která dělá těžkopádným i Mozarta. (Známá Brahmsova fotografie představuje starého, vousatého muže. Snad to je psychologická reakce a koncepce, přirozeně že naše.) Poslední slovo měl by mít skladatel, ale ten zde není. A i kdyby zde byl, nejsem si jist jeho úsudkem, poněvadž i skladatel se přizpůsobuje různým interpretacím a velmi často poslouchá dirigenta a podřizuje se jeho názorům na tempa a interpretaci skladby. Tak zde tedy jsme.

...

Sebezapomnění je zvláštní druh emoce, kterou dobře nerealizujeme a kterou si neuvědomujeme. Posлуhač v koncertní síni zapomene na svůj „čas“ a žije „časem skladby“. Neuvědomujeme si jasně, co je pro nás samozřejmé. Např. dýchání a mnoho jiných věcí, dokud dobře fungují. Sloužit něčemu, dílu, umění, je rovněž určitý druh sebezapomnění, často sebezopření. Skladatel při práci zapomene, ztratí svůj čas i okolí, jako při každém soustředění. Od okamžiku, kdy najde nápad, až do doby, kdy je napsán, skladatel ztratí náhle kontakt se svým prostorem a časem. Skoro tedy možno říci, že nezdůrazňuje sama sebe a své emoce, protože v tom okamžiku neví o ničem. Vřazuje se náhle do jiného organismu, zapomene sebe.

...

Minulost se mění podle přítomnosti. Změní-li se přítomnost, změní se i náš názor na minulost.

...

Podivné je naše opírání se o autoritu, často i lokální. Je to vlastně komplex, ale ne méněcennosti, nýbrž spíše pohodlnosti. Při všem kultu velkých lidí odpovědnost za svoje dílo nesu já sám. Mám-li a mohu-li něco udělat, tak to udělám sám.

...

Mám-li rád západ slunce, znamená to, že mu rozumím?

in: ŠAFRÁNEK, Miloš (ed.): Bohuslav Martinů. Domov, hudba a svět. Praha: SHV, 1966.

bohuslav
martinů

19 / 10 / 2025

19:00 moyzesova sieň

cesta do fantázie

pre theremin

bohuslav MARTINŮ (1890 – 1959)

Duo č. 2 pre husle a violončelo, H₃₇₁ / Duo No. 2, H₃₇₁ (1958)

- I. Allegretto
- II. Adagio
- III. Poco allegro

Sláčikové trio č. 1, H₁₃₆ / String Trio No. 1, H₁₃₆ (1923)

- I. Allegro
- II. Andante
- III. Poco allegro

Klavírne trio č. 2 d mol, H₃₂₇ / Piano Trio No. 2, H₃₂₇ (1950)

- I. Allegro moderato
- II. Adagio
- III. Allegro

PRESTÁVKA / INTERMISSION

Fantázia pre theremin, hoboje, sláčikové kvarteto a klavír, H₃₀₁
Fantasia, H₃₀₁ (1945)

TRVANIE 90 min

Lydia KAVINA ^{RUS/UK} THEREMIN

Matúš VEĽAS HOBOJ/OBOE

Igor KARŠKO HUSLE/VIOLIN

Daniel RUMLER HUSLE/VIOLIN

Michaela HRUBÁ ^{CZ} HUSLE/VIOLIN

Martin RUMAN VIOLA/VIOLA

Jozef LUPTÁK VIOLONČELO/CELLO

Nora SKUTA KLAVÍR/PIANO

B. Martinů v r. 1945. Dlhoročný šéfdirigent Boston Symphony Orchestra Sergej Kusevickij bol propagátorom skladateľovej tvorby.

Fantázia Bohuslava Martinů ostáva referenčným dielom pre hráčov i poslucháčskym zážitkom. Za toto vďačíme Lucie Rosenovej, ktorá tvrdohlavo bojovala za presadenie theremínu ako nástroja súčasnej hudby (...) Talentovaní interpretii ako Lydia Kavina, Carolina Eick, Charlie Draper, Thorwald Jorgensen a Katica Illényi čerpajú z repertoáru, ktorý vybudovala a ukazujú svetu krásu jeho zvuku.“

valerio SAGGINI (*Bohuslav Martinů and Lucie Rosen: the Path to Fantasia for Theremin*)

Virtuózne *Duo pre husle a violončelo č. 2* (1958) Bohuslava Martinů bolo napísané necelé dva roky pred skladateľovou smrťou. Kompozícia vznikla v priebehu štyroch dní u jeho priateľa a mecéna Paula Sachera vo Švajčiarsku. V liste do rodnej Poličky Martinů o diele píše: „...jeden pán si to objednal, chce to dať své paní k svátku, aby měla rukopis.“ Kompozícia, v ktorej cítiť skladateľovu túžbu po vlasti, je venovaná Trauti Mohr-Bally, manželke bazilejského muzikológa Ernesta Mohra. Privátna premiéra sa uskutočnila 4. marca 1962 v interpretácii Hasheinza Scheebergera a Dietera Stäthelina.

Sláčikové trio č. 1 (1923) je prvá skladba, ktorú Martinů skomponoval v Paríži. Dielo bolo dlhú dobu považované za stratené, kým sa v roku 1978 neobjavilo v Dánskej kráľovskej knižnici. Skladateľ kompozíciu zmieňuje v liste priateľovi Stanislavovi Novákovi: „Rousselovi se to líbí, ačkoliv sem tam kroutí hlavou.“ Okrem nezdokumentovaných uvedení v Paríži, skladba v roku 1925 zaznela na koncerte pražského Spolku pre modernú hudbu. Kritika napísala, že toto svieže dielo chce skôr baviť než dojímať, je zvukovo vynaliezavé a autor v ňom vyznáva „západnícku vieru“, hlásiac sa k najkrajnejšej moderne. Po koncerte v Prahe sa skladba na dlhú dobu stratila, až v roku 2005 trio zaznelo v novodobej premiére na festivale Dni Bohuslava Martinů v interpretácii členov Zemlinského kvarteta. Eva Velická v štúdiu *The Rediscovery of the String Trio No. 1* píše, že dielo vykazuje veľkú zbehosť v kompozičnej technike a zmysel pre zvuk sláčikových nástrojov.

Bohuslav Martinů je autorom štyroch klavírných trií, ktorých vznik pokrýva obdobie od 30. do 50. rokov. *Klavírne trio č. 2 d mol* (1950) patrí spolu s *Koncertantnou symfóniou č. 2* (1949) a *Sinfoniettou La Jolla* (1950) k vrcholom skladateľovho neoklasického obdobia. Skladba, ktorú od predchádzajúceho klavírneho tria (*Bergerettes*) delí 11 rokov, vznikla v New Yorku na objednávku Massachusetts Institute of Technology v Cambridgei pri príležitosti otvorenia Hayden Memorial Library. Trio je, slovami Jaroslava Mihule, vyrovnanou a ušľachtilou hudbou klasických rysov.

Leon Theremin (1896–1993) bol ruský fyzik a vynálezca zaoberajúci sa od 20. rokov 20. storočia elektronickými nástrojmi, vďaka ktorým sa presadil aj v USA. Jedným z nich bol aj theremin ovládaný pohybmi rúk v elektromagnetickom poli nástroja. So zvukom thereminu sa možno stretnúť v dielach Varésa, Slonimského, Graingera, Schnittkeho alebo Caga, ale aj v populárnej (Beach Boys, Led Zeppelin a ď.) a filmovej hudbe. Experimentálne septeto *Fantázia pre theremin, hboj, sláčikové kvarteto a klavír* začalo vznikať na začiatku jesene roku 1945 v Ridgefielde (Connecticut) na objednávku americkej interpretky Lucie Bigelow Rosenovej (1890–1968), považovanej za virtuózku v hre na tomto nástroji. Lydia Kavina charakterizuje kompozíciu Martinů ako lyrické majstrovské dielo, ktoré vyniká spevnosťou. Na prvých uvedeniach diela účinkoval Guilet String Quartet, violista Frank Brieff na skladateľa neskôr spomínal ako na „láskavého a jemného človeka, ktorý počas skúšok pomáhal hudobníkom, aby lepšie pochopili a ocenili dielo.“

(AŠ, MB)

BOHUSLAV MARTINŮ O INÝCH

O RICHARDOVI WAGNEROVI

Jméno a dílo Wagnerovo v nás tkví velmi pevně. A to proto, že jsme ho zároveň milovali i nenáviděli. Tento boj, v němž jsme museli překonat Wagnera, aniž jsme jej přestali milovat, nelze vymazat z naší paměti, ani veškeré peripetie tohoto zápasu, kdy ve chvíli nejméně očekávané se objevil znovu a znovu tento mocný kouzelník a zničil všechnu naši námahu. Tento pyšný umělec měl sílu úderu a stopy jeho vlivu najdeme na celé produkci. A i v naší době, kdy změna názoru a změna hodnot nedovoluje jej soudit tak, jak by bylo nutno, tj. ve smyslu romantickém, je jedno dílo, které vzdoruje času i změněnému cítění. Je to Tristan. (...) Je to drama skutečně prožité. Soudobého umělce nechá tento fakt poněkud chladným (od dob Marcela Prousta), ale zase naopak se mi zdá, že finále Tristana je něco ještě více než prožité drama, že je to něco, co se dotýká téměř hranic tvůrčí možnosti a také tvůrčí záhady.

B. Martinů v r. 1919. Martinů sa v mladosti po návrate z pražských štúdií do Poličky živil aj ako učiteľ hudby.

O ANTONÍNOVI DVOŘÁKOVÍ

Osobnost Dvořáka je pro mne pokryta jakousi vzácnou laskavostí, lidskostí a zdravím. Jestliže někdo vyjádřil zdravý a radostný poměr k životu, tedy to byl on. Jeho humor byl zdravý, jako hudba je zdravá, ať veselá či smutná, vždy je kladná. Výsledek je vždy pozitivní, v každé notě, v každém taktu a v každé skladbě. Já bych to vyjádřil, že „pracoval rukama“, tj. celou svou duší a celým tělem, cítíte z jeho hudby ten fyzický kontakt někoho, kdo stojí pevně na zemi. (...) Dvořák byl jako Mozart, on se nikdy neučil, on věděl. Ale čeho si nebyl vědom, byla právě jeho prostota, klid a nesentimentálnost, a to je právě to, co jej dělá prostým a krásným. Já jsem vždy z jeho hudby cítil, že jeho umělecké krédo se někde stýká s mým vlastním. Dvořák pozoroval přírodu a lidi okolo sebe a jeho poměr k oběma byl prostý a lidský, jako byl jeho poměr k hudbě. Jeho vnitřní radost přešla do hudby jako poděkování za něco krásného, co nám bylo dáno do vínku. Od jeho smrti mnoho změn nastalo v našem životě, svět se změnil a oči těch nejmladších nevidí to, co naše oči v mládí viděly, náš zorný úhel nazírání se změnil pod tlakem života, mnoho nových i starých nedořešených problémů vyvstalo před námi a i v nás samotných, hudba se změnila, ale radost, jež je obsažena v Dvořákově díle, se nezměnila, protože měl hudbu rád a protože měl rád člověka. A hudba má být vždy radostná, i když je tragická. Šťastný člověk, který zanechá po sobě takové dědictví.

O MORAVSKEJ LUDOVEJ PIESNI A LEOŠOVI JANÁČKOVÍ

Moravská píseň, svou originálností a prudkostí má velký vliv na vývoj umělé hudby a je v ní stále velký a nový zdroj možností. Jsou to písně zdravé a nesentimentální. Neznám nic zdravějšího než je moravská píseň. Zde máme příklad Leoše Janáčka, který je uplatnil a otevřel svéráznou cestu, kde hudba roste ne z imitace, ale přímo z národní písně a jazyka a mluví k srdci člověka.

bohuslav
martinů

O VÍTĚZSLAVE KAPRÁLOVEJ

Říkali jsme jí Vitulka a kam přišla, přinesla s sebou jaro. Byla pravé moravské děvče, vytrvalá a milá, laskavá i energická a za svými cíly šla přímo bez oklik, bez velkých rozborů, instinktivně a neústupně. Odešla od nás, aniž by jí bylo dopřáno využít těchto vzácných vlastností v jejím oboru, kompozici, aniž by jí bylo dopřáno využít její touhy, přání i talent. Ztráta pro naši hudbu je větší než si představujeme. Já to vím, protože jsem byl přítomen její umělecké formaci a většině bojů, zápasů, jimiž mladý talent prochází a musí projít. Nebyl jsem jejím učitelem, jen rádcem, ale pozorným rádcem jsem byl a mohu říci, že jsem málokdy měl možnost a příležitost potkat se s tak nesporným nadáním i vědomím úlohy, jež měla i chtěla vyplnit. Vše to jí bylo odepřeno, byla nám vyrvána na samém začátku života, a je to jedna z věcí, jež dodnes nemohu ani pochopit, ani si vysvětlit, proč osud právě s ní hrál tuto tragédii, proč jí dal všechny tyto možnosti, vzácné a jedinečné, jen aby jí je zase vzal zpět, aniž by jí dal možnost je vyplnit.

O ALBERTOVI ROUSSELOVI

Je tomu patnáct let, kdy byl Roussel poprvé hrán v Praze, a od tohoto prvého poznání byl zde obdivován a milován a každé jeho nové dílo bylo přijímáno s rostoucím nadšením. Já pak ho sledoval až do Paříže, abych čerpal z jeho učení. Přijel jsem sem se svými partiturami, se svými plány, svými projekty, s množstvím zmatených myšlenek, a byl to on, kdo mi vždy se správností a přesností, jež mu byly vlastní, ukázal cestu, již bylo třeba sledovat, vše, co bylo třeba zachovat, i vše, co bylo třeba zavrhnout. Podalo se mu vnést řád do mých myšlenek, já však nikdy nevěděl, jak se to stalo. Svou skromností, dobrotou a noblesou i svou jemnou a přátelskou ironií mne vedl tak, že vše se naplnilo, aniž bych to byl zpozoroval. Ponechával mi čas, abych přemýšlel a sám se vyvíjel. Když však přestal být mým učitelem, stal se mým přítelem, přítelem upřímným a plným dobroty. Když nyní přehlížím vše, co mne naučil, nevycházím z údivu. Přátelsky a téměř něžně vytušil, objevil a upevnil ve mně vše, co bylo neuvědomělé, skryté a neznámé. Vše, co jsem přišel hledat do Paříže, jsem u něho našel a nadto mi jeho přátelství bylo vždy nejcennější posilou. Přišel jsem k němu hledat řád, průzračnost, úměrnost, vkus a jasný, přesný a citový výraz, vlastnosti francouzského umění, jež jsem vždy obdivoval a jež jsem chtěl co nejdůvěrněji poznat. Velký umělec, jímž byl, měl všechny tyto vlastnosti a velkoryse, velmi prostě a velmi přirozeně mi je poskytoval ze svých vědomostí. Byl jsem jeho žákem a díky tomu cítím se poněkud Francouzem a jsem na to hrdý...

O IGOROVÍ STRAVINSKOM

Stravinskij nemiluje tajemnosti. „Tajemnost je ještě impresionismus,“ podle jeho vlastních slov. „Zkusme znáti vše a hlavně neskrývati nic.“ Staví se v příkrou opozici proti romantismu a subjektivismu. Hudba německá je mu cizí a nesympatická, její city jsou chtěné a „fabrikované“. Je pozitivní a bezprostřední. Život je plný krásy okolo něho, ne však krásy vymyšlené, přetvořené, mysteriózní, nýbrž prosté, přirozené krásy věcí samých. Odtud vychází i jeho hudba, v níž cítíme téměř primitivní dotek, základní otázku zbařenou všech závoji. Není to hra, je to výraz člověka, který miluje život láskou neumělkovanou, prostou a přímou.

B. Martínů v r. 1938

O BÉLOVI BARTÓKOVI

Mám vždy zvláštní pocit při poslechu Bartókových skladeb. Je to hudba, která současně přitahuje i odpuzuje. Je v ní mnoho vynalézavosti, hudebnosti i účelnosti, a vážnosti problému, ale zase málo klidu, málo oddechu. Vše je jako na ostří nože, dramatické, vzdušné, pohyblivé. Řekl bych, že je to hudba, která bolí, v níž jste stále jakoby na stráži, co se v následujícím okamžiku přihodí, až do té míry, že nakonec ztrácíte požitek, který by vlastně snad měl být předpokladem uměleckého díla, jste rozrušeni a zneklidněni a vlastně neuspokojeni. Možná ovšem, že toto je jen můj dojem.

O MAURICEOVI RAVELOVI

U Ravela nenajdeme výbušného citu, vášnivých přepětí dynamického patosu, ale zato vždy se setkáme s vybroušenou formou. Ravel jde až k hranici rafinovanosti, ale jeho projev je vždy čistý, jasný, přesný. Zvuk jeho orchestru je přímo omamný: skvělý a vždy nezměrně disciplinovaný, ať jde o orchestrální nebo komorní, klavírní dílo nebo i doprovod.

in: ŠAFRÁNEK, Miloš (ed.): Bohuslav Martinů. Domov, hudba a svět. Praha: SHV, 1966.

B. Martinů v r.1942. Fotografie pochádza z Berkshire, kde skladateľ počas pobytu v USA pedagogicky pôsobil. Berkshire Music Center založil S. Kusevickij, dnes je známe ako Tanglewood Music Center.

21 / 10 / 2025

19:00 moyzesova sieň

études rythmiques

bohuslav MARTINŮ (1890–1959)

Fantázia a tokáta pre klavír H281 / Fantasy and Toccata, H281 (1940)

Sonáta pre violončelo a klavír č. 3, H340

Cello Sonata No. 3, H340 (1952)

- I. Poco andante – Moderato
- II. Andante
- III. Allegro ma non presto

„Martinů Pasticcio“

Etudes rythmiques, H202 / Rhythmic Etudes, H202 (1932)

VI. Allegro moderato

Sedem Arabesiek, H201A / Seven arabesques, H201A (1931)

- III. Andante moderato
- VI. Allegretto

Sonáta pre husle a klavír č. 3, H303

Sonata for Violin and Piano No. 3, H303 (1944)

IV. Lento. Moderato

Sonatína pre husle a klavír, H262

Sonatine for Violin and Piano, H262 (1937)

II. Andante

PRESTÁVKA / INTERMISSION

TRVANIE 90 min

Klavírne kvinteto č. 2, H 298 / Piano Quintet No. 2, H 298 (1944)

- I. Poco Allegro
- II. Adagio
- III. Scherzo - Poco allegretto
- IV. Largo - Allegro (non troppo)

Olli MUSTONEN^{FI} KLAVÍR / PIANO

Igor KARŠKO HUSLE / VIOLIN

Daniel RUMLER HUSLE / VIOLIN

Martin RUMAN VIOLA / VIOLA

Jozef LUPTÁK VIOLONČELO / CELLO

Fantázia a tokáta predstavuje vrchol dovtedajšej klavírnej tvorby Bohuslava Martinů. Kompozíciu, napísanú pre Rudolfa Firkušného, skladateľ dokončil v auguste roku 1940 v Aix-en-Provence, kde sa s manželkou zastavil po úteku z Paríža pred Nemcami. Podľa Jaroslava Mihule toto strhujúce a myšlienkovito bohaté dielo zrkadlí „svár sveta a lyrického vyrovnání“. Sváry sveta prinútili Martinů s manželkou odísť cez Španielsko do Lisabonu, odkiaľ opúšťajú Európu na zaoceánskom parníku Exter – jednej z posledných lodí, ktorá ešte zabezpečovala spojenie s Amerikou. S pomocou manželov Sacherovcov a ďalších priateľov sa tak skladateľ pridol k umelcom ako Bartók, Hindemith, Milhaud, Schönberg, Stravinskij, Weill či Ježek, ktorí hľadali záchranu za Atlantikom.

„*Jak často večer po ulicích v New Yorku jsem si stále a stále upevňoval, přesvědčoval se a obnovoval si všechno to, co jsem považoval za hodnoty, které nemohou zmizet, nemá-li zmizet lidstvo samo. A věřte mi, ty nekonečné avenue a ulice New Yorku nejsou právě nejlepší inspirační zdroj pro tento druh myšlenek. Padají na vás, svírají vás a zdá se vám, že z nich nemůžete ven. Nemůžete si odpočinout, posadit se venku na terasu nějaké malé kavárny jako v Paříži a nechat události a lidi defilovat před sebou v klidném oddechu a přemýšlení. Nikoli, musíte jít, jít stále kupředu, blok za blokem, nekonečně, a čím dále jdete, tím vaše myšlenky a uniformní ráz okolí vás nutí jít rychleji a rychleji, až přestanete myslet a začnete počítat bloky,*“ napísal v roku 1945 Bohuslav Martinů, ktorý sa s New Yorkom nezžíval ľahko. Píše, že najlepším liekom bolo zamestnať sa komponovaním. Amerika pritom skladateľa prijala vcelku vlúdne. Tešil sa pozornosti hudobných kruhov i kritiky, jeho diela propagoval svetoznámy dirigent Sergej Kusevickij (1874—1951), dostal možnosť vyučovať v Tanglewoode a neskôr i na Princeton University. Kvalita amerických orchestrov ho inšpirovala ku skomponovaniu šiestich symfónií.

B. Martinů s manželkou Charlotte v r. 1943

B. Martinů a klavirista Rudolf Firkušný v r. 1943 v New Yorku

Vojna, cudzie prostredie i vyčerpanie spôsobili skladateľovi v roku 1944 krízu, z ktorej sa od polovice februára do polovice marca dostával prácou na rozsiahlom *Klavírnom kvintete č. 2*. Skladba vzniká na objednávku Fanny Mason, bostonskej mecénky, ktorá sponzorovala aj koncerty Pabla Casalsa (1876–1973), Jána Ignáca Paderewského (1860–1941) či Nadie Boulanger (1887–1979). Kvinteto premiérovala v decembri 1945 Elly Bontempo s členmi Guilet String Quartet. Dielo, vznikajúce bezprostredne pred *Tretou symfóniou*, zaznelo spolu so skladbami Janáčka a Dvořáka aj na koncerte 4. marca 1945 v New Yorku pri príležitosti výročia narodenia T. G. Masaryka. V kvintete sa spolu s Guilet String Quartet tentokrát na klavíri predstavil George Szell (1897–1970). „Klavírne kvinteto je dôsledne preniknuté ľudovým elementom. Francúzsky impresionizmus sa z jeho štýlu vytratil,“ napísala kritika, ktorá v Martinů tvorbe rada zdôrazňovala slovanský element. Dielo rovnako nadväzuje na tradície komornej hudby pre toto obsadenie (Brahms, Dvořák, Dohnányi, Šostakovič), ktoré bolo koncom 19. a začiatkom 20. storočia obľúbené aj vo Francúzsku (Frank, Widor, Pierné, d'Indy, Saint-Saens, Fauré a d.). Inými slovami, Martinů sa v ňom prezentuje ako klasik. Dnešného poslucháča môžu prekvapiť niektoré rytmy, figurácie klavíra a harmonické postupy, ktorých kombinácia pripomenie poetiku minimalizmu.

(AŠ)

6—8 / 11 / 2025

nová synagóga žilina

6 / 11 čo sa to tu deje?

zuzana **čaputová**
marek **orko vácha**
daniel **pastirčák**

brislav bezák
josef lupták / pjoni
boris lenko / kamil mihalov

7 / 11

táňa **pauhofová**
číta o hudbe
komorná
hudba
bohuslav **martinů**

daniel rumler / martin ruman
josef lupták / boris lenko
kamil mihalov

sisia fehéř / josef lupták
vladislav šarišský / oskar török
marián varga
piesne

8 / 11

zaobraz
daniel **salontay**
videoart **piterka martin**

martin **krajčo** gitara
gitara ondrej **veselý**
piazzolla
milonga per tre
brislav **dugovič** klavír
boris **lenko** akordeón, bandoneón
violončelo **lupták** josef

GENERÁLNY
PARTNER

u. fond
na podporu
umenia
Festival z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia

HLAVNÝ
PARTNER

NADÁCIA Š
Slovenskej športelite

Festival sa koná pod záštitou
primátora mesta Žilina **PETRA FIABÁNE**

PARTNERI

NOVÁ
SYNAGÓGA ŽILINA

MEDIÁLNI
PARTNERI

aktuality.sk

Žilina.k

Čo čítať?

KONVERGENCIE.SK

KONVERGENCIE

PROFILY INTERPRETOV

Nikola ADAMCOVÁ (violončelo, SK) – na violončele hrá od siedmich rokov. Navštevovala ZUŠ Ľ. Rajtera v Bratislave. Zúčastnila sa na viacerých slovenských i medzinárodných súťažiach. Medzi jej najväčšie úspechy patrí platínové pásmo na súťaži Talenty pre Slovensko v Dolnom Kubíne (2015), 4. cena na súťaži Talents for Europe v Dolnom Kubíne (2017), čestné uznanie 1. stupňa na Heranovej súťaži v Ústí nad Orlicí, ČR (2019) a 1. cena na Súťaži študentov konzervatórií SR (2022). Je členkou sláčikového kvarteta Rumi Quartet, ktoré pracuje pod vedením M. Rumana. Medzi najvýznamnejšie úspechy kvarteta patria Cena absolútneho víťaza na Súťaži študentov konzervatórií SR v komornej hre (2024) a 1. cena a Cena M. Zmeškala za najlepšie sláčikové kvarteto na súťaži Talents for Europe v Dolnom Kubíne (2024). Absolvovala kurzy u R. Cohena, J. Pospíšila, P. Nouzovského, M. Fukačovej či T. Jamníka. Viackrát účinkovala na Konvergenciách, spolupracovala so známymi slovenskými skladateľmi ako V. Šarišský či P. Zaggar. Od r. 2022 je členkou Slovenského mládežníckeho orchestra. Študovala na Konzervatóriu v Bratislave (J. Lupták) pokračuje na JAMU v Brne (T. Jamník).

Markéta BROTHÁNKOVÁ (CZ) – v detstve sa venovala baletu, spevu a hre na klávesoch, komponuje od 12 rokov. Študovala na Konzervatóriu v Brne (T. Pálka, R. Bednařík) a na JAMU (M. Smolka). Jej absolventskými kompozíciami sú *Concertino* pre sláčikové nástroje, *Meditace na tři světla* pre komorný súbor, *Žalm 27 Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál?* pre sláčikové nástroje, bicie a miešaný zbor a *Zrození* pre symfonický orchester. Zložila hudbu k študentskému filmu *Bílé noci* a k divadelným predstaveniam *František z kaštanu*, *Anežka ze slunečnic* a *Co šeptají stromy?* V skladateľskej súťaži Generace 2009 získala 2. miesto za *VII miniatuur* pre sólový klarinet. Absolvovala majstrovské kurzy u I. Bittovej a L. Dusilovej. Spievala a hrala na klávesoch v brnianskej kapele eLiška a bola frontmankou kapely Člupy. Pedagogicky pôsobila na ZUŠ Boskovice a na Konzervatóriu v Brne. Jej opera *Kalvárie* bola uvedená na festivale Janáček Brno v r. 2022. Je spoluautorkou opery *Supergrrrrr!* Komponuje tiež duchovné skladby, napr. *Žalm 150* pre Trio Aperto a *Veni Sancte Spiritus* pre miešaný zbor Ensemble Versus.

Aleš BŘEZINA – skladateľ, muzikológ, od r. 1994 riaditeľ Inštitútu Bohuslava Martinů. Študoval hru na husliach na Konzervatóriu v Plzni a muzikológiu v Prahe, Bazileji a Berlíne. Je hlavným editorom Súborného vydania diel Bohuslava Martinů, o skladateľovi napísal množstvo štúdií a textov, pripravil tiež niektoré kritické vydania jeho diel. V r. 1998 zrekonštruoval pôvodnú verziu opery *Řecké pašije*. Spolu s Michaelom Beckermanom je editorom knihy *Martinů and His World* (2025), ktorá vyšla v spolupráci s Bard Music Festivalom, kde Aleš Březina tento rok pôsobil ako rezidenčný muzikológ.

Branislav DUGOVIČ (klarinet, SK) – multižánrový umelec so širokým repertoárovým záberom. Hru na klarinete študoval na Konzervatóriu (R. Simandl) a VŠMU (J. Luptáčík) v Bratislave. Počas doktorandského štúdia (R. Šebesta) sa intenzívne venoval komornej hudbe (J. Slávik). Absolvoval majstrovské kurzy (R. Wehle, M. Lethiec a Ď.) a interpretačné súťaže, je laureátom Concorso G. Tassis. Ako sólista a komorný hráč účinkoval s Cappellou Istropolitanaou, Štátnou filharmóniou Košice, Moyzesovým kvartetom, L. Fančovičom, D. Varínskou, N. Skuta, J. Slávikom, N. Bulfonem, I. Buffom, J. Luptákom, M. Palom, E. Šuškovou a Ď. Bol členom Bergerovho tria. Jeho záujem o súčasnú hudbu vyústil do spolupráce s VENI ensemble a Cluster ensemble. Premiérovo uviedol a nahral skladby slovenských skladateľov (Berger, Zeljenka, Kupkovič, Adamčiak, Iršai, Krák, Lejava a Ď.), viaceré z nich mu boli dedikované. Účinkoval doma i v zahraničí (Ostravské dni novej hudby, Večery novej hudby, Melos-Étos, Konvergencie, Pohoda, Varšavská jeseň). Nahrával pre Diskant, Hudobný fond, Real Music House a Hevhetia/Orange Mountain Music a Naxos. Pôsobil na Univerzite Komenského, bol lektorom Veni Academy. Koncertoval

a nahrával s J. Kirschner, E. Stevensom a skupinou Bukasový masív. Vo vydavateľstve Real Music House mu vyšli albumy *Cross-Country Skiing*, *10 Simple Melodies* a *Bang Bang Boogie Boogie* (Cena verejnosti ESPIRIT). V r. 2023 mu vo vydavateľstve HLAVA XXII vyšiel album *Everyday Afterwork Music* (s V. Vítázkovou a M. Loibnerom). S nórsko-slovenským projektom Building Bridges nahral album *Spev*, ktorý bol nominovaný na Radio_Head Awards.

Ivica GABRIŠOVÁ (flauta, SK) – študovala hru na flaute na Mozarteu v Salzburgu pod vedením renomovaného flautistu a pedagóga M. M. Koflera. Počas štúdia bola 2 sezóny členkou Orchesternej akadémie Mníchovskej filharmónie. Spolupracovala s poprednými slovenskými i zahraničnými orchestrami ako SOSR, Slovenská filharmónia, SKO B. Warchala, ŠKO Žilina, Virtuosi Brunensis, Jihočeská filharmonie, Mozarteum Salzburg, Junge Philharmonie Salzburg, Salzburger Kammerphilharmonie a i. Ako sólistka sa predstavila v sprievode orchestrov Pressburger Philharmonie, Sinfonietta Győr, Cappella Istropolitana, Hilaris Chamber Orchestra, Orchester Štátnej opery v B. Bystrici a Baltic Neopolis Orchestra. Je iniciátorkou a riaditeľkou medzinárodnej súťaže Flautiada, určenej mladým flautistom. S pomocou rovnomeného občianskeho združenia organizuje vzdelávacie aktivity a majstrovské kurzy pre pedagógov a žiakov flautovej hry. Okrem toho vyučuje na medzinárodných interpretačných kurzoch doma i v zahraničí (Bystřická letní flétna, Bystřice pod Hostýnem, ČR, Summer Flute Orchestral Academy v Brne). Pravidelne prednáša a vyučuje na Slovensku a na európskych hudobných akadémiách (Janáčkova konzervatoř Ostrava, Ostravská univerzita, Akadémia F. Liszta v Pécsi, Hudobná akadémia v Záhrebe, na akadémiách hudby v Lodži, v Krakove, Universidade de Évora v Portugalsku a ď.), i v rámci významných medzinárodných podujatí (Poľský flautový kongres v Lodži).

Peter GÁČ (tenor, SK) – rodák z východného Slovenska, od detstva inklinoval k folklóru. Študoval spev na Konzervatóriu v Košiciach (M. Gurbaľ, M. Lukáč). Počas štúdia bol členom zboru Poddukelského umeleckého ľudového súboru v Prešove. Spevacke a herecké skúsenosti získal v Divadle Jonáša Záborského a v Národnom divadle Košice. V súčasnosti študuje operný spev na JAMU v Brne (Z. Plech). Účinkuje v Komornej opere JAMU, v inscenáciách štúdia Devítka, je členom Českého filharmonického zboru Brno.

Stanislav GALLIN (klavír, CZ) – vyštudoval hudobné gymnázium v Petrohrade, pokračoval na AMU v Prahe v triede P. Toperczera, kde v r. 2007 absolvoval v Rudolfiné s Čajkovského *Klavírnym koncertom*. V r. 2004 sa zúčastnil študijného pobytu na Mozarteu v Salzburgu u P. Langa. V r. 2012 ukončil doktorandské štúdium na VŠMU v Bratislave v triede doc. Eleny Händler. Je zakladajúcim členom Orbis Tria, ktoré sa zaradilo medzi najúspešnejšie európske súbory svojej generácie, keď sa stalo laureátom štyroch medzinárodných súťaží, vrátane International Chamber Music Competition v Hamburgu. Zúčastnil sa tiež na niekoľkých majstrovských kurzoch (L. Berman, E. Indjic, A. Kouyoumjian, P. Jasmin a i.). Ako sólista sa predstavil s Petrohradskou filharmóniou, Symfónickým orchestrom Českého rozhlasu, PKF – Prague Philharmonia, Moravskou filharmóniou Olomouc, Bruno Walter Symphony Orchestra, Plzeňskou filharmóniou, atď. Spolupracoval s významnými dirigentami (A. Anikhanov, T. Brauner, J. M. Händler, J. Hrůša, V. Mardirossian, O. Vrabec, P. Vrábel a i.). Je vyhľadávaným komorným aj štúdiovým hráčom. Vystúpil na koncertoch nielen v Českej republike a v Rusku, ale i v ďalších európskych krajinách, v USA, v Ázii a Afrike. Od r. 2009 pôsobí na pražskej Akadémii múzických umení ako odborný asistent na Katedre klavírnej spolupráce.

Suzanne van der HELM (flauta, NL) – narodila sa v holandskom Rotterdame. Hru na flaute študovala na Kráľovskom konzervatóriu v Haagu (R. Kanji). V r. 1998–2002 študovala starú vokálnu hudbu u R. Stewart na Brabants Conservatorium v Tilburgu, kde sa špecializovala na interpretáciu rukopisov v rôznych historických notáciách a v pôvodných jazykoch. Účinkova-

la v programoch holandského národného rozhlasu a televízie, nahrávala CD vo Francúzsku a Belgicku, koncertovala v Nemecku, Rakúsku, Chorvátsku, Slovinsku i Slovensku. Okrem medzinárodných koncertných aktivít je učiteľkou hry na flaute, speváčkou koučkou a vedúcou ansámblu, vždy pripravenou nájsť príležitosť na šírenie krásy starej hudby.

Michaela HRUBÁ (husle, CZ) – študovala na Konzervatóriu v Brne (J. Besperát, R. Šťastný), vysokoškolské štúdium absolvovala na JAMU (M. Vacek). Počas štúdia sa zúčastnila na niekoľkých husľových súťažiach (Medzinárodná husľová súťaž Mistra J. Muziky v Novej Pake, Kocianova husľová súťaž, Čírenie talentov Dolný Kubín a i.), navštevovala tiež rôzne husľové kurzy. Je členkou Quartetto di Gioia, ktoré v r. 2006 získalo 2. cenu na Medzinárodnej súťaži L. Janáčka a 1. cenu na súťaži Anglo-Czechoslovak Trust v Londýne. Je zakladajúcou členkou komorného súboru Musica Minore, spolupracovala s osobnosťami českej scény klasickej hudby ako V. Hudeček, B. Matoušek, J. Bárta, K. Englichová, J. Stivín, J. Špaček, J. Mráček, L. Klánský a Ď. Okrem festivalov v ČR absolvovala niekoľko zahraničných turné (Mexiko, Belgicko, Španielsko atď.) Od r. 2010 žije a pracuje v Bratislave. Bola členkou SOSR-u, od r. 2015 pôsobí v Slovenskej filharmónii. V r. 2021 začala vyučovať hru na husliach na Konzervatóriu v Bratislave.

Tomáš JAMNÍK (violončelo, CZ) – hru na violončele študoval v Prahe u Mirka Škampu, Martina Škampu a J. Chuchra, pokračoval v Lipsku (P. Bruns) a na Universität der Künste v Berlíne (J. P. Maintz). Bol štípencistom Karajanovej akadémie Berlínskych filharmonikov. Zúčastnil sa na majstrovských kurzoch u H. Schiffa, G. Rivinusa, T. Mørka, P. Wispelweya a S. Isserlisa. Bol tiež finalistom a držiteľom Pierre Fournier Award 2011 v Londýne. Ako sólista hostoval s významnými českými a medzinárodnými orchestrami, vrátane Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Českej filharmónie, Jeruzalemského symfonického orchestra, Symfonického orchestra Córdoba a Philharmonia Orchestra London. Ako komorný hráč účinkoval s M. Koženou, L. O. Andsnedom, I. Kahánkom, J. Špačkom, T. Feldmannom, J. Bouškovou, Pavel Haas Quartet a Dvořákovým triom v Rudolfine, Wigmore Hall, Barbican Hall, Elbphilharmonie, Mozarteu, Sapporo Concert Hall Kitara a v Tokyo Metropolitan Theatre. V r. 2019 so Symfonickým orchestrom Českého rozhlasu premiérovu uviedol vlastnú úpravu Dvořákovho *Violončelového koncertu A dur* a skladbu *Narcissus* J. R. Dřízala. Premiérové diela súčasných českých skladateľov (M. Srnka, M. Nejtek, S. Hořínka, M. Ivanović, T. „Floex“ Dvořák, O. Kukul). V r. 2011 nahral kompletnú tvorbu pre violončelo A. Dvořáka. V Supraphone mu vyšlo viacero nahrávok s dielami českých skladateľov, o. i. aj oceňované CD *Paths* (2022) s huslistom J. Špačkom.

Igor KARŠKO (husle, SK) – prešovský rodák, žiak K. Petrócziho na Konzervatóriu v Košiciach, absolvent pražskej AMU (J. Tomášek) a Menuhinovej akadémie v Gstaade (Y. Menuhin, A. Lysy) pôsobí už dve dekády ako koncertný majster Luzernského symfonického orchestra a člen súboru The Serenade Trio. S týmto telesom vyhral prestížne súťaže komornej hudby vo Florencii, Caltanissette a Trapani. Ako koncertný majster barokového orchestra La Scintilla absolvoval v r. 2005 americké turné s C. Bartoli, s ktorou nahral CD *Maria Malibran*. Založil zoskupenia La Banda Antix a La Gioconda, je členom a hosťujúcim koncertným majstrom Les Musiciens du Louvre M. Minkowského. S týmto orchestrom nahral Haydnove a Schubertove symfónie pre label naïve. Pravidelne hosťuje na Konvergenciách, pre ktoré o. i. naštudoval Stravinského *Príbeh vojaka*. Od r. 2010 viedol s Th. Demengom súbor Camerata Zürich, v súčasnosti je jeho umeleckým vedúcim. Je profesorom na Musikhochschule v Luzerne. Od r. 2018 spolupracuje s Balthasar-Neumann Ensemble na kubánsko-európskom projekte CUE.

Lydia KAVINA (theremin, RU/UK) – narodila sa v Moskve, hre na theremine sa začala venovať ako 9-ročná pod vedením Leona Theremina. Na Moskovskom konzervatóriu študovala hru na klavíri, hudobnú teóriu a kompozíciu. Jej kariéra začala nahrávkou *The Vietnam Album* od T. Nazarovej-Medtnerovej so Sovietskym štátnym rozhlasovým a televíznym symfonickým

orchestrom. Spolupracovala s Orchestrom elektronických hudobných nástrojov pod vedením V. Mesčera. Ako sólistka sa predstavila v projektoch *Icarus* od L. Auerbach s Royal Philharmonic Orchestra (dir. V. Petrenko), v *4. symfónii* od Charlesa Ivesa (dir. K. Nagano), vo filmovej hudbe H. Shora s Orchestre national d'Île-de-France, Pittsburgh Symphony a Orquesta Sinfónica de Tenerife. Ďalšími spolupracami boli *The Sound of Hitchcock* s BBC Scottish Symphony Orchestra v Glasgowe, Tim Burton and Danny Elfman's show s BBC Concert Orchestra a London Symphony v londýnskej Royal Albert Hall. Nahrála viacero CD pre Deutsche Grammophon, MODE records, WERGO, Artservice, Solnze records, Distrokid, Teleura. Účinkovala v mnohých filmových soundtrackoch, vrátane *The Electrical Life of Louis Wain* (A. Sharp), *Ed Wood* a *eXistetnZ* (H. Shore) a *The Machinist* (R. Banos). Podieľala sa na viacerých divadelných produkciách, napr. *Baehlamms Fest* od O. Neuwirth, balete *Malá morská víla* L. Auerbach a J. Neumeiera, na hudobnej dráme *The Tragedy of a Friendship* od M. Eggerta a J. Fabreho, na muzikálovej *Alice* a *Black Rider* od T. Waitsa a R. Wilsona. Účinkovala vo filme *Me and Kaminsky* W. Beckera. Hru na theremine aj vyučuje. Jej video *Mastering the Theremin* (1994), nahrané v spolupráci s Moog Music, bolo jedným z kľúčových momentov renesancie hry na theremine. Pôsobí ako lektorka na kurzoch Theremin Academy v rôznych krajinách. V r. 1997 – 2006 vyučovala v Moskovskom centre thereminu na Čajkovského konzervatóriu, viedla aj niekoľko festivalov v Európe, Rusku a USA.

František KOVÁR (slovo, SK) – narodil sa v Bratislave. Po štúdiu na VŠMU účinkoval v Divadle Andreja Bagara v Nitre a na bratislavskej Novej scéne. Bol spoluzakladateľom divadla Korzo '90. Na doskách SND hral už ako študent. Od r. 1987 je členom umeleckého súboru Činohry SND. Pôsobil aj ako pedagóg na VŠMU. Stvárnil tiež množstvo filmových a seriálových postáv. Jeho hlas znie roky v dabingu. Získal niekoľko cien Literárneho fondu – za celoživotné dielo (2012), za dabingovú postavu Denisa vo filme *The Iron Lady/Železná lady* (2015) a za dabingovú postavu Alana vo filme *Storočný starček, ktorý vyliezol z okna a zmizol* a postavu Spangela v dvojdielnom filme *Mária Terézia* (2018).

Kateřina KŘIVÁNKOVÁ (CZ) – študovala spev na Konzervatóriu a opernú réžiu na JAMU v Brne (V. Málek). V produkcii Komornej opery JAMU režírovala viacero diel, napr. *Il matrimonio segreto* D. Cimarosu (2019, dir. D. Binetti), *Veselohra na mostě* B. Martinů (2021, dir. F. Urban) a *Dialógy karmelitánok* F. Poulenca (2022, dir. P. Červák), kde bola tiež spoluautorkou českého libreta a dramaturgickej úpravy diela. Pre festival Janáček Brno 2022 pripravila Matiné HF JAMU s názvom *Janáček smečuje, škola JAMUje*. Pre festival Moravský podzim 2021 režijnne pripravila scénické koncerty *Kalokagathia I. a II.* V r. 2022 režírovala v rámci Olomouckých barokných slavností spevohru *Dráteník* od F. Škroupa. Ako operná režisérka sa venuje autorským divadelným projektom: spevohra *Byla cesta ušľapaná* (Divadlo Kolárka, 2014), rozprávka *Koupili si rybičku*, inscenácie *V proudu* (Divadlo Kolárka, 2017) a *Třídte odpad* (JAMU, 2018). Ako režisérka Ensemble Opera Diversa sa podieľala na cykloch *Labské horroroperý* (2019) a *Manželské minioperý* (2021) O. Kyasa a P. Drábka, na operách *Světlo na konci tmy* na vlastné libreto (2022, hudba O. Kyas) a *Druhé město* (2023, hudba a libreto O. Kyas), tiež na operných cykloch *Minioperý Jiřího Bulise* (2023) a *Supergrrrrr!* (2024, libreto V. Borůvková, hudba O. Kyas, M. Brothánková, F. Holacký). Pre Veľkonočný festival duchovnej hudby 2025 koncepčne a režijnne pripravila tri zborové koncerty v brnianskych vodojemoch. Venuje sa tiež pedagogickej činnosti na ZUŠ Veveří.

Lenka KUBÍKOVÁ (soprán, SK) – absolventka operného spevu na Konzervatóriu v Žiline, v štúdiu pokračovala na VŠMU v Bratislave a na Akadémii umení v Banskej Bystrici. V súčasnosti sa venuje koncertnej činnosti, vystupuje aj po boku sólistov bansko-bystrickej Štátnej opery. Pôsobí vo vokálnom kvartete Lamour, spolupracuje s experimentálnym divadlom ExTEATRO v Kežmarku, od r. 2021 je členkou a sólistkou speváckeho zboru Cansona Neosoliensis.

Boris LENKO (akordeón, bandoneón, klavír, SK) – všestranný hudobník so záberom od klasickeho repertoáru, cez crossoverové projekty (Požoň sentimentál, Polajka, Alea, Chassidic Songs) až po jazz (Triango). Do sólového akordeónového repertoáru vnesol viaceré novátorské prvky, najmä uvádzaním diel významných osobností povojnovej americkej a európskej scény (Zorn, Kagel, Lindberg, Klucvsek, Berio), či premiérováním a iniciovaním nových slovenských diel (Beneš, Zagar, Burlas, Machajdík, Zeljenka, Szeghy, Piaček, Iršai, Burgr, Kupkovič). V r. 2001 mal ako prvý akordeonista v histórii Bratislavských hudobných slávností celovečerný recitál. O rok neskôr sa sólovo predstavil na festivale súčasnej hudby Varšavská jeseň. Stal sa priekopníkom uvádzania diel A. Piazzollu na Slovensku, založil komorný súbor ALEA, spolupracuje s P. Breinerom v mimoriadne úspešnom projekte Triango. Venuje sa tiež vlastnej tvorbe i úpravám diel pre akordeón a iné nástroje. Pedagogicky pôsobí ako profesor na VŠMU v Bratislave. Je pozývaný do porôt medzinárodných akordeónových súťaží, je umeleckým garantom Medzinárodnej akordeónovej súťaže v Poprade, spoluzakladateľom Združenia akordeonistov Slovenska. S nórsko-slovenským projektom Building Bridges nahral v roku 2024 album *Spev*, ktorý získal nomináciu na Radio_Head Awards.

Jozef LUPTÁK (violončelo, SK) – zakladateľ a umelecký riaditeľ festivalu Konvergencie, ktorý patrí od roku 1999 k najvýznamnejším hudobným podujatiam na Slovensku. Neúnavný organizátor kultúrneho života absolvoval Konzervatórium a VŠMU v Bratislave, pokračoval na Royal Academy of Music v Londýne (Robert Cohen) a v Banff Centre for Arts v Kanade. Patrí k umelcom formujúcim hudobný a kultúrny priestor na Slovensku, za čo získal viacero cien (Cena ministra kultúry SR, Cena Frica Kafendu) i nominácií (Cena Nadácie Tatra banky, ocenenia Český lev a Slnko v sieti za hudbu k filmu *Amnestie*). Účinkuje na domácich i zahraničných pódioch. Ako vyhľadávaný komorný hráč spolupracoval s poprednými svetovými umelcami a ansámbliami (R. Cohen, D. Rowland, V. Mendelssohn, B. Schmid, Ivan Keulen, A. Serdar, The Hilliard Ensemble, Fine Arts Quartet) i významnými dirigentmi (A. Parrott, J. Bělohávek, D. Gazon, D. Héja, A. Mogrelia). Medzi jeho pravidelných spolihráčov patria I. Karško, M. Ruman, N. Skuta, B. Lenko a d. Pôsobí na Akadémii umení v Banskej Bystrici a Konzervatóriu v Bratislave, vedie majstrovské kurzy v zahraničí, organizuje vzdelávacie podujatia pre študentov na Slovensku. Od založenia Spoločnosti Mariána Vargu (2017) je jej predsedom, umelecky vedie aktivity venované tvorbe hudobníka, ktorý inšpiroval aj vznik Konvergencií. Realizoval množstvo CD nahrávok, o. i. *Bachove Suity pre sólové violončelo*, Brahmsove sonáty, premiéry diel Vladimíra Godára, crossoverové projekty *After Phurikane*, *Chassidic Songs*, *Uspávanky* či vlastnú tvorbu na CD *Free in One*, spolupracoval na CD Jany Kirschner *Moruša biela*. S nórsko-slovenským projektom Building Bridges nahral v r. 2024 album *Spev*, ktorý získal nomináciu na Radio_Head Awards. S Divadlom Štúdio tanca spolupracoval na predstavení *Zlaté dno*, pre ktoré vytvoril hudbu. So zostavou S. Fehér, V. Šarišský, O. Török nahral CD *Piesne* Mariána Vargu, ktoré vyšlo v auguste 2025. / jozefluptak.com

Zuzana MÁLIKOVÁ (klavír, SK) – študovala hru na klavíri na Konzervatóriu J. L. Bellu (A. Solárik) a na Akadémii umení v Banskej Bystrici (M. Lapšanský). Zúčastnila sa na viacerých interpretačných kurzoch na Slovensku aj v zahraničí, pôsobila ako externá členka orchestra Štátnej opery v Banskej Bystrici. V súčasnosti sa venuje výučbe klavíra, korepetíciám a komornej hudbe. Od r. 2021 je členkou ženského zboru Cansona Neosoliensis.

Martina MESTICKÁ (flauta, SK) – je absolventkou Konzervatória v Žiline (J. Figura ml.) a VŠMU v Bratislave (M. Jurkovič). Už počas štúdia na VŠMU sa začala zaujímať o historicky poučenú interpretáciu, v r. 1999 – 2001 študovala hru na barokovej priečnej flaute na Konzervatóriu E. Satieho v Paríži (H. d'Yvoire). Venuje sa najmä interpretácii hudby obdobia baroka a klasicizmu, účinkuje so súbormi Musica aeterna, Solamente naturali, Musica florea, s ktorými

vystúpila na festivaloch v Nemecku, Holandsku, Francúzsku a Poľsku. V r.2006 – 2011 bola členkou ľudovej hudby SLUK-u. Pedagogicky pôsobila na Konzervatóriu v Bratislave (zobcová flauta), v súčasnosti učí na ZUŠ J. Kresánka a na Cirkevnom konzervatóriu (priechna flauta).

Olli MUSTONEN (klavír, FI) – všestrannosť fínskeho umelca pripomína veľkých majstrov ako Rachmaninov, Busoni alebo Enescu, ktorí boli interpretmi, dirigentmi i skladateľmi zároveň. Rodák z Helsínk sa od detstva venoval hre na čembale, neskôr študoval klavír a kompozíciu. Medzi jeho pedagógov patrili R. Gothoni, E. Heinonen a E. Rautavaara. Ako sólista spolupracoval s najvýznamnejšími symfonickými orchestrami v Berlíne, Paríži, Londýne, New Yorku, Chicagu, Clevelande, Amsterdame, Viedni, Prahe či Jeruzaleme. V r.2019 bola O. Mustonenovi udelená prestížna Hindemithova cena, je tiež držiteľom viacerých národných cien za zásluhy v umení. V r.2021 – 2023 pôsobil ako šéfdirigent Filharmónie v Turku, je tiež hlavným hosťujúcim dirigentom Laponského komorného orchestra. Na obidvoch postoch diriguje orchestrálne koncerty, uvádza komornú hudbu i sólové recitály. Je zakladateľom Helsinky Festival Orchestra, s ktorým absolvoval turné v Európe, Japonsku a Číne, bol rezidenčným umelcom orchestra Camerata Zürich. Popri kariére klaviristu a dirigenta sa intenzívne venuje komponovaniu. Fínsky národný epos *Kalevala* ho inšpiroval k vytvoreniu *Symfónie* č. 3 „*Tai-vaanvalot*“ pre tenor, violončelo a klavír, ktorú uviedol v Londýne, Amsterdame a Hongkongu spolu s I. Bostridgeom a dlhoročným komorným partnerom S. Isserlisom. Dielo vyšlo spolu so *Symfóniou* č. 2 „*Johannes Angelos*“ vo vydavateľstve Ondine. V r.2020 dostal od Beethovenovho domu v Bonne (Beethoven-Haus Bonn) objednávku na vytvorenie Sláčikového sexteta pri príležitosti 250. výročia skladateľovho narodenia. Medzi jeho posledné diela patrí *Apoteóza in memoriam Pablo Casalas* vytvorená pre Kronborg Academy a *Koncert pre flautu „Sadunkertoja“* (Rozprávač príbehov). Koncert premiérovali J. Thomsen a PKF Prague Philharmonia pod vedením Mustonena na festivale Concentus Moraviae (ČR), fínska premiéra sa uskutočnila s Jyväskylä Sinfonia na jar 2025. Jeho *Koncert pre husle a orchester „Larin Paraske“* mal premiéru vo Fínsku s huslistkou E. Vähälä a Symfonickým orchestrom Fínskeho rozhlasu (dir. N. Collon) v Deň nezávislosti Fínska. V jeho rozsiahlej diskografii patrí významné miesto CD s dielami Šostakoviča a Alkana, ktoré získali ceny Edison a Gramophone. Medzi ostatné nahrávky patria klavírne koncerty Beethovena a Prokofieva so Symfonickým orchestrom Fínskeho rozhlasu pod taktovkou H. Lintu. Spolupracuje tiež s Helsinskou filharmóniou a Sinfoniou Lahti, s ktorou vydal v r.2023 album s klavírnymi koncertmi Rautavaaru a Martinů (dir. D. Stasevska). Ako sólista vystúpil v Carnegie Hall, Symphony Center Chicago, na Ďagilevovom festivale v Perme, v New York Zankel Hall, Sydney Opera House, na Dresdner Musikfestspiele a festivale v Lockenhouse.

Aneta PODRACKÁ BENDOVÁ (soprán, CZ) – študovala hudobnú vedu na Masarykovej univerzite a spev na JAMU v Brne. Zúčastnila sa na rozličných workshopoch a majstrovských kurzoch zameraných na spev, improvizáciu a súčasnú hudbu. Spolupracovala s Filharmóniou Brno, Českým filharmonickým zborom Brno, Brno Contemporary Orchestra, Czech Ensemble Baroque, Societas Incognitorum, Canticum Ostrava, Chorakademie Lübeck a d. Pravidelne koncertuje s komorným súborom Trio Bel Canto. Pedagogicky pôsobí a spolupracuje s detským zborom Kantiléna Brno. Vystupovala v rámci festivalu Moravský podzim, Janáček Brno, Velikonoční festival duchovní hudby a i. Pravidelne účinkuje na festivaloch súčasnej hudby New Opera Days Ostrava, Ostravské dny, Expozice nové hudby, Forfest, Setkávání nové hudby Plus a Hudební současnost. Pre Operné štúdio SND naštudovala monooperu *Denník Anny Frankovej* G. Frida a dvojúlohu v inscenácii *Dido a Aeneas* H. Purcella. V rámci projektu Mikrooperý oživuje so súčasnými skladateľmi (R. Hanousek, F. Chaloupka) verejný mestský priestor v Brne, spolupracuje tiež s brnianskym spolkom Hausopera a Ensemble Opera Diversa.

Michael ROBOTKA (tenor, CZ) – študoval spev na Konzervatóriu (H. Škarková) a na JAMU v Brne (Z. Šmukař). Účinkoval v inscenáciách Komornej opery (Mozart, Flotow), od r.2004 spolupracuje s Národným divadlom v Brne, kde účinkoval v Janáčkovej opere *Příhody lišky Bystroušky* s hostujúcim súborom Opera Theatre Company Dublin. Podieľal sa tiež na animovanej verzii tohto diela od oceňovaného animátora G. Dunbara. Spolupracoval s Českou televíziou, s brnianskymi rádiami a televíziou. So súborom Ensemble Opera Diversa spolupracuje od r.2015, keď naštudoval úlohu Napoleona v opere M. Štědroňa *Chameleon*. Od r.2018 spolupracuje s Czech Ensemble Baroque. V súčasnosti hostuje v Národnom divadle v Brne v operách Janáčka a Richarda Straussa.

Robert ROTH (slovo, SK) – jedna z najvýraznejších osobností slovenského divadla. Začínal v Detskej rozhlasovej dramatickej družine, neskôr vyštudoval hudobno-dramatický odbor na Konzervatóriu v Bratislave. Po ukončení štúdia prijal angažmán v divadlách: Trnavské divadlo (1993), Nová scéna (1993–1996), Bábkové divadlo Žilina (1996–1997). Na doskách SND stál už ako dieťa (*Lov na kačice, Napoleon, Richard III.*). V SND pôsobil ako stály hosť od r.1994. Hercom Činohry Slovenského národného divadla je od r.2000. V tom istom roku získal nomináciu na DOSKY za rolu Ariela v Shakespeareovej *Búrke*. Odvtedy bol nominovaný na ocenenie Dosky ešte sedemkrát. V r.2008 získal DOSKY za najlepší mužský herecký výkon za postavu Hamleta a v r.2010 za postavu Holly/Roth. Je držiteľom Ceny Nadácie Tatra banky za umenie (2008), Krištáľového krídla v kategórii Divadlo a audiovizuálne umenie (2010), Ceny Literárneho fondu za postavu Holly/Roth (2010), IGRIC za mužský herecký výkon – za stvárnenie postavy otca vo filme *Nina* (2017) a Slinka v sieti za najlepší mužský herecký výkon vo vedľajšej úlohe za rolu otca vo filme *Nina* (2018). Účinkuje aj mimo domovského divadla, napr. v Divadle Aréna v predstavení *Hirošima, moja láska*, v muzikáli *Lazarus* či v inscenácii slávneho románu Brama Stokera *Dracula*. Pravidelne spolupracuje s rozhlasom. Načítal niekoľko audiokníh. Je známy aj ako originálny hudobník. S Konvergenciami spolupracoval na projektoch *Príbeh vojaka, Svedectvo* a i. V r.2024 získal spolu s A. Bártom, L. Kostelným a R. Stankem Cenu Nadácie Tatra banky za umenie za výnimočné herecké výkony v inscenácii *Pes na ceste*, ktorá bola ocenená Doskami 2024 v kategórii Najlepšia inscenácia sezóny.

Martin RUMAN (viola, SK) – študoval na Konzervatóriu v Bratislave (K. Klatt), na Pražskom konzervatóriu (K. Doležal), VŠMU v Bratislave (J. Hošek) a u A. Zemtsova vo Viedni. Počas štúdia v Prahe vystupoval ako sólista a komorný hráč v Českom rozhlase a televízii. Koncertoval s pražskými súbormi (Komorný orchester P. Haasa, orchester Berg a i.), stal sa laureátom Súťaže študentov konzervatórií SR, medzinárodnej súťaže Talenty pre Európu, Súťažnej prehliadky konzervatórií ČR. Zúčastnil sa majstrovských interpretačných kurzov pod vedením umelcov ako G. Karni, H. Schlichtig, A. Arad, M. Zemtsov, J. Dinerstein, V. Bukač, S. Baer a i. Ako sólista sa predstavil so Sinfoniettou Bratislava, SKO B. Warchala, Cappellou Istropolitanu, SOSR-om a Slovenskou filharmóniou, účinkoval s Moyzesovým i Muchovým kvartetom, je členom Gustav Klimt Quartet Wien. Spolupracoval s umelcami ako S. Ashkenasi, Z. Qian, Y. Revich, A. Añazco, N. Wagner, J. Lupták, B. Lenko, M. Pala, M. Svetlík, I. Karško, Th. Auner, J. Tomka, I. van Keulen, D. Rowland, P. Barragán a d. Študoval na Hudobnej a umeleckej univerzite mesta Viedeň, pôsobil ako lektor akadémie Konvergencií a Slovenského mládežníckeho orchestra. Účinkuje v komornom duu s klaviristkou A. Hučkovou, s ktorou nahral tvorbu R. Clarke a slovenských skladateľov pre violu a klavír. Pôsobí ako pedagóg na Konzervatóriu v Bratislave. / www.martinruman.sk

Daniel RUMLER (husle, SK) – študoval na Konzervatóriu v Pardubicách (J. Kuchválek), na AMU v Prahe (J. Tomášek) a na švajčiarskej Hochschule Luzern – Musik (I. Karško, G. Carmignola). Pedagogické vzdelanie si doplnil na Hochschule Luzern – Musik v magisterskom študijnom programe Master in Musikpädagogik. V r.2015–2017 pôsobil vo švajčiarskych orchestroch

Musikkollegium Winterthur a Sinfonieorchester Biel-Solothurn. Od r.2018 je členom skupiny 1. huslí v Slovenskej filharmónii. Pravidelne vystupuje s barokovým orchestrom Ensemble Corund Luzern a komorným orchestrom Camerata Zürich. Na Slovensku mal možnosť spolupracovať s vynikajúcimi umelcami ako A. Hučková, J. Krigovský, J. Lupták, M. Paľa a M. Ruman. Ako komorný hráč vystúpil na festivaloch Konvergencie, Lucerne Festival, Murten Classics, Konfrontácie Nitra. Ako lektor pôsobil v Slovenskom mládežníckom orchestri. Venuje sa aj kompozícií a aranžovaniu. Viaceré jeho transkripcie boli nahraté pre vydavateľstvo ECM (napr. CD *On an Overgrown Path*) a švajčiarsky rozhlas SRF.

Nora SKUTA (klavír, SK) – je vyhľadávanou interpretkou v oblasti klasickej i súčasnej hudby. Účinkovala na medzinárodných festivaloch (Melos-Étos, Konvergencie, BHS, Pražská jar, Grenzenlos-Berlín, Contrasts – Lvov, Varšavská hudobná jeseň, Salzburg Biennale Aspekte, StART, Osterfestspiele Salzburg, Dialogue-Salzburg, Bregenzer Festspiele, Drážďanské dni novej hudby, Ultraschall Berlin, München Biennale, Kunstfest Weimar, Milano Música, Mozartwochen Salzburg, Salzburger Festspiele, Wien Modern a i.). Komorná hra predstavuje dôležitú časť jej umeleckého profilu. Spolupracovala s mnohými významnými osobnosťami, skladateľmi, interpretmi, dirigentmi klasickej hudobnej scény a hudby 20. storočia (Phillips, Fenyő, Griffith, Schröder, Krauze, Andriessen, Reich, Rihm, Sciarrino, Kurtág, Furrer, Hosokawa, Lachenmann, Dusapin, Gubaidulina, Saunders, Lang, Kalitzke, Ollu, Haas). Je spoluzakladateľkou Opera Aperta ensemble, vystupuje v klavírnom duu s manželom M. Skutom. Má bohatý repertoár aj v klasicko-romantickej literatúre, najčastejšie vystupuje v duových formáciách s violončelom, klarinetom a husľami. Z domácich umelcov má najdlhšiu a najbohatšiu spoluprácu s J. Luptákom a R. Šebestom. Od r.2009 pôsobí v Österreichisches Ensemble für Neue Musik v Salzburgu. Uviedla veľké množstvo premiér, jej diskografia obsahuje zväčša komorné nahrávky a profile skladateľov (Slovenský rozhlas, RTVS, ORF, Hudobný Fond, Hevhetia, EMC, Naxos, NEOS, KAIROS, WDR 3). Jej sólový album *John Cage – Sonáty a interlúdiá pre preparovaný klavír* (Hevhetia 2005) je vysoko hodnotený v domácich i zahraničných odborných kruhoch. V Londýne bolo CD v r.2007 vybrané do knihy renomovaného kritika BBC Music Magazine R. Thomasa *1001 Classical CDs you must hear before you die*.

Pavel SLIVKA (bas, CZ) – absolvent JAMU v Brne (Z. Plech). Už počas štúdia stvárnil viaceré úlohy v operách Cimarosu, Mozarta a ď. S Ensemble Opera Diversa debutoval v r.2019 v Kyasovej úprave Janáčkovej opery *Šárka*, účinkoval tiež v inscenáciách *Labské hororopery* alebo miniopečných cykloch *Grobiáni*, *Městská strašidla* a *Supergrrrrs!* Externe spolupracuje s Národným divadlom a Českým rozhlasom v Brne. Venuje sa tiež pedagogickej činnosti.

Ronald ŠEBESTA (klarinet, SK) – patrí medzi popredných slovenských hráčov na klarinete. Po štúdiách v Bratislave a v Boulogne sa v r.1993 stal 1. klarinetistom Symfonického orchestra Slovenského rozhlasu, v r.1996 získal rovnaký post v Cappelle Istropolitane. Jeho záujem o súčasnú hudbu ho priviedol do zoskupení VENI ensemble, Vapori del Cuore, DON@U.com a Ensemble Ricercata. V r.1997–2005 pôsobil v Opera Aperta ensemble, ktorého bol spoluzakladateľom. Spolu s bratom Róbertom pôsobí v unikátnom zoskupení historických basetových rohov Lotz Trio. Hostuje v orchestroch hrajúcich na dobových nástrojoch Wiener Akademie, Orfeo Orchestra a Capella Cracoviensis. V r.2002–2010 pedagogicky pôsobil na VŠMU v Bratislave, v súčasnosti vyučuje na AU v B. Bystrici. So SOSR-om nahral koncertantné diela Suchoňa a Zeljenku (Hudobný fond). Jeho profilové CD *Classic Malts* obsahuje skladby Stravinského, Scelsiho, Sciarrina, Stockhausena, Reicha a Griseyho.

Miriama TREMBÁČOVÁ (alt, SK) – študovala operný spev na Konzervatóriu v Žiline, na Istituto di studi musicale di Vincenzo Bellini v Catanii a na Akadémii umení v Banskej Bystrici. Zúčastnila sa na speváckych súťažiach a workshopoch na Slovensku i v zahraničí. Od r.2018

hostuje v Štátnej opere v Banskej Bystrici. Spieva v hudobných zoskupeniach Lamour a Millevia. Spolupracuje s experimentálnym divadlom ExTEATRO v Kežmarku. Od r. 2021 spieva v zbere Cansona Neosoliensis, kde pôsobí aj ako sólistka.

Matúš VELAS (hoboj, SK) – študoval hru na hoboji na Konzervatóriu v Košiciach (Š. Sklenka) a na VŠMU v Bratislave (P. Kosorín). Počas štúdií získal viacero ocenení z domácich a medzinárodných interpretačných súťaží. Ako sólista spolupracoval so Štátnou filharmóniou Košice, Symfonickým orchestrom Slovenského rozhlasu, s komorným orchestrom Cappella Istropolitana, Slovenskou filharmóniou ad. Prvý profesionálny post získal v Symfonickom orchestri Slovenského rozhlasu, kde v r. 2011–2016 zastával funkciu prvého hobojistu. Od r. 2015 je prvým hobojistom Slovenskej filharmónie. V sezóne 2023/24 bol hosťujúcim prvým hobojistom Českej filharmónie. Okrem orchestrálnej a sólovej literatúry sa venuje aj komornej tvorbe (spolupracoval s D. Karvayom, I. Karškom a d.), je členom Albrechtovho tria.

Veronika VEVERKOVÁ (dirigovanie, SK) – slovenská zborová dirigentka. Pôsobí na Fakulte múzických umení Akadémie umení v Banskej Bystrici, kde založila a vedie ženský spevácky zbor Cansona Neosoliensis, s ktorým získala ceny na významných medzinárodných podujatiach (Žilina Voce Magna – víťaz Grand Prix 2021, 2022, Praga Cantat 2023 – cena za najlepší dirigentský výkon, víťaz kategórie a i.) Ako členka organizačného tímu sa podieľa na organizácii Medzinárodnej dirigentskej súťaže, zúčastňuje sa konferencií a workshopov, kde prezentuje fúzie zborového spevu s inými druhmi umenia a ďalšie spôsoby inovatívnej interpretácie súčasného zborového umenia. Je zakladateľkou niekoľkých medzinárodne uznávaných speváckych zborov a vokálnych telies (Cambiar La Musica, Rarité, Canzona Unique, Crea Musica), pravidelne spolupracuje na divadelných projektoch ako vocal coach a project music director.

Viliam VOJČÍK (lesný roh, SK) – hru na lesnom rohu študoval na Konzervatóriu v Košiciach (M. Hubner) a na VŠMU (J. Budzák). Počas štúdiá sa zúčastnil na majstrovských interpretačných kurzoch u Ā. Frydricha. Účinkoval na rôznych festivaloch, zmlávkových projektoch, nahrávkach, interpretačných kurzoch a koncertoch s hudobnými telesami ako Quasars Ensemble, Veni Ensemble, i so súborní starej hudby ako Solamente naturali, Musica aeterna, Musica florea, Visegrad Baroque Orchestra, Orpheo Orchestra a i. V r. 1997 bol sólo-hornistom vo Vojenskej hudbe OS SR, s ktorou uviedol *Koncert pre lesný roh a dychový orchester* od A. Hudeca. Od r. 2010 pôsobí ako sólo-hornista v Slovenskej filharmónii.

Martin ZAJAC (bicie, SK) – pochádza z Prievidze, kde sa ako 9-ročný začal venovať bicím nástrojom na ZUŠ L. Stančeka (P. Krška). Popri gymnáziu absolvoval mimoriadne štúdium na Konzervatóriu J. L. Bellu v Banskej Bystrici (P. Solárik). Pokračoval na Akadémii umení v Banskej Bystrici pod vedením I. Szabóa. V r. 2019 obsadil na Celoštátnej súťaži konzervatórií v hre na bicích nástrojoch 1. miesto v kategórii bicia súprava a malý bubon a 2. miesto v kategórii melodické bicie nástroje. Na tento úspech nadviazal v r. 2022 postupom do finále medzinárodnej súťaže v hre na malý bubon Italy PAS Competiton. Zúčastnil sa majstrovských kurzov sólovej a orchestrálnej hry na Letnej akadémii mladých hudobníkov v Debrecíne a BOUM Percussion Academy v Stuttgarte. Na domácej pôde sa orchestrálnej hre venoval v rámci Slovenského mládežníckeho orchestra, s ktorým vystúpil na festivale Young Euro Classic v Berlíne, tiež ako výpomoc v sekcii bicích nástrojov Štátnej filharmónie Košice, SOSR-u a Slovenskej filharmónie, s ktorou v r. 2023 vystúpil aj ako sólista. Od koncertnej sezóny 2025/2026 bol prijatý do Janáčkovej filharmónie v Ostrave. Okrem toho sa v rámci projektu Percussion Collective venuje komorným dielam pre bicie nástroje a vernej interpretácii brazílskej bossa novy v zoskupení Bossa Nova Joāo Gilberto Quintet.

Gregor ZUBEK (barytón, SK) – je absolventom Gymnázia A.Kmeta v Banskej Štiavnici a Konzervatória J.L. Bellu v Banskej Bystrici, kde študoval hru na klavíri. Na Akadémii umení v Banskej Bystrici vyštudoval dirigovanie zboru. Už počas vysokoškolského štúdia absolvoval kurzy s významnými dirigentmi ako S. Ferguson, E. Garcia-Novelli, Z. Kadlčíková, L. Bérešová, Š. Sedlický a i. Ako zbornajster ženského komorného zboru Lost Harmony absolvoval koncerty a medzinárodné súťaže, na ktorých s telesom získal viaceré ocenenia. Popri štúdiu na Akadémii umení v Banskej Bystrici sa začal venovať aj spevu pod vedením K. Prochádzkovej, sólistky Štátnej opery v Banskej Bystrici. Absolvoval niekoľko speváckych kurzov na Slovensku i v zahraničí.

CANSONA NEOSOLIENSIS (SK) – je ženský akademický zbor pôsobiaci na Fakulte múzických umení Akadémie umení v Banskej Bystrici. Zbor vznikol v r.2021 a tvoria ho študentky vokálnej interpretácie, muzikálového spevu, dirigovania, ale aj bývalé absolventky školy. Ženský spevácky zbor aktívne koncertuje a tiež súťaží v zahraničí, je držiteľom 2 pohárov absolútneho víťaza medzinárodnej súťaže Voce Magna Žilina i mnohých zlatých diplomov zo súťaží Praga Cantat a Svátky písní v Českej republike. Repertoár zboru tvoria skladby rôznych štýlových období a žánrov, od renesančnej hudby cez úpravy ľudových piesní, skladby súčasných skladateľov, ale aj muzikálové a populárne piesne. Hlavným cieľom zboru je snaha prinášať publiku zážitok prostredníctvom inovatívnych interpretácií zborovej tvorby v spojení s pohybom, choreografiami a hereckými prvkami. Zakladateľkou a dirigentkou zboru je V.Veverková, pedagogička Katedry zborového dirigovania na AU v Banskej Bystrici.

ZEMLINSKY QUARTET (CZ) – od vzniku v r.1994 nadväzuje na bohatú tradíciu českej kvartetovej školy. V r.2010 sa Zemlinsky Quartet stal víťazom Medzinárodnej súťaže sláčikových kvartet v Bordeaux. Súbor je laureátom medzinárodných súťaží sláčikových kvartet v kanadskom Banffe (2007), v Prahe (Pražská jar, 2005) a v Londýne (2006), kde získal aj Cenu publika. Súbor je úspešný v Česku aj na Slovensku, zvíťazil na viacerých súťažiach (New Talent, Beethovenův Hradec, New Talent Bratislava, Cena hudobnej kritiky Žilina a Mezinárodní soutěž Nadace B. Martinů Praha). V r.2005 získalo kvarteto Cenu Českého spolku pro komorní hudbu a v r.2009 cenu Nadácie Alexandra Zemlinského vo Viedni. Pravidelne koncertuje v Českej republike i v zahraničí (Nemecko, Rakúsko, Francúzsko, Taliansko, Švajčiarsko, Belgicko, Španielsko, Veľká Británia, Írsko, Bulharsko, Maďarsko, Slovensko, Kanada, USA, Brazília, Južná Kórea). Zemlinsky Quartet sa predstavil vo Wigmore Hall (Londýn), Cité de la Musique (Paríž), Kongresovej knižnici (Washington), Seoul Arts Center (Južná Kórea) a viackrát na Pražskej jari. Repertoár tvorí viac ako 200 diel popredných českých i svetových skladateľov, nevynímajúc ani kompozície súčasných autorov. Pre Český rozhlas nahral okrem iného aj kompletne kvartetové dielo F.X. Richtera. Členovia Zemlinského kvarteta sa venujú aj sólovej hre. Sú držiteľmi cien prestížnych medzinárodných súťaží (súťaž L. Spohra Weimar, Concertino Praga, súťaž Rotary Club Norimberg, Beethovenův Hradec, Kocianova houslová soutěž a. i.).

ENSEMBLE OPERA DIVERSA (CZ) – umelecký súbor, ktorý sa zameriava na inovatívne hudobné a divadelné projekty. Počas dvoch dekád pôsobenia sa premenil na spoločnosť organizujúcu dve desiatky produkcií ročne, predovšetkým v Brne. Výnimočnosť Ensemble Opera Diversa spočíva v spojení autorského hudobného divadla, orchestrálnych a komorných koncertov s neobvyklou dramaturgiou. Teleso iniciuje a podieľa sa na tvorbe nových diel, CD a rozhlasových nahrávok. Dramaturgia a interpretačným nasadením sa súbor snaží o dialóg s poslucháčom, ktorý je otvorený novým a netradičným hudobným prístupom.

POĎAKOVANIE / THANKS TO

- / môjmu tímu – za kreativitu, aktivitu, trpezlivosť, ale najmä radosť pri prípravách edície Martinů
- / za podnetné nápady a rady pri tvorbe programu Igorovi Karškovi, Ollimu Mustonenovi a spoludramaturgovi Andrejovi Šubovi
- / za odborné konzultácie a sprostredkovanie prameňov týkajúcich sa života a tvorby B. Martinů ďakujeme doc. Monike Holej (Centrum Bohuslava Martinů), Dr. Alešovi Březinovi (Inštitút Bohuslava Martinů) a prof. Víťovi Zouharovi (Nadácia Bohuslava Martinů)
- / všetkým umelcom za ich nadšenie, virtuozitu, aj otvorenosť v ich postojoch
- / každému návštevníkovi, ktorý príde a kúpi si vstupenku alebo permanentku – pomáha nám ísť ďalej
- / za každú záštitu, podporu finančnú, mediálnu, produktovú, ale aj psychickú – je to pre nás veľmi dôležité a cenné

TÍM FESTIVALU / THE FESTIVAL TEAM

jozef LUPTÁK / lea MAJERČÁKOVÁ / andrej ŠUBA / zuzana ČÍČELOVÁ
mária HEJTMÁNKOVÁ / ivica HORÁKOVÁ / mária BOHÁČOVÁ
ema LUCKÁ / alžbeta HARVANCOVÁ / naike ŠKORECOVÁ / juraj SMEJA
ľubomír DAIT / michaela KONCZOVÁ,
mnohí ďalší spolupracovníci, dodávateľia, technici, fotografi
a tiež náš fantastický dobrovoľnícky tím

umelecký riaditeľ / artistic director

Jozef Lupták

dramaturgia / program

Jozef Lupták a Andrej Šuba

texty a redakcia bulletinu / texts and editing

Andrej Šuba / Mária Boháčová

jazyková korektúra / proofreading

Michaela Konczova / Mária Boháčová

grafický dizajn festivalu / festival design

Zuzana Číželová

fotografie / photography

obálka & vizuál festivalu © F 5710 Bohuslav Martinů v Paříži, rok 1932 (foto Hipman) z fondu/sbírky:

ČMH 1/hudebně-historické oddělení/fond ikonografie

Bohuslav Martinů s. 3, Sign. 0099/s. 5, Sign. 0083/s. 8, Sign. 0229/s. 14, Sign. 124b/s. 20, Sign. 0793/s. 25/

s. 28, Sign. 0467/s. 35, Sign. 0326b/s. 40, Sign. 0167/s. 42, Sign. 0030/s. 45, Sign. 0118/s. 46, Sign. 0164/

s. 50, Sign. 0428b/s. 51, Sign. 0238a © Centrum Bohuslava Martinů v Poličce, Nadácia Bohuslava Martinů (martinu.cz)

Zemlinsky Quartet © Ilona Sochorová / Lydia Kavina © Boris Pavlov / Aleš Březina © Štěpánka Stein

Jarmila Uhlíková / Daniela Meressa Rusnoková

literatúra a zdroje / literature and sources

BUREŠ, Miloslav: *Bohuslav Martinů a Vysočina*. Krajské nakladatelství Havlíčkův Brod, 1960.

BUREŠ, Miloslav: *Otvírání studánek*. Městská knihovna Polička, Argo, 2009, 2015.

MIHULE, Jaroslav: *Martinů*. Osud skladatele. Praha: Karolinum, 2017.

MUCHA, Jiří: *Podivné lásky*. Praha: Mladá fronta, 1988.

ŠAFRÁNEK, Miloš: *Bohuslav Martinů. Domov, hudba a svět*. Praha: SHV, 1966.

POPELKA, Iša (ed.): *Martinů*. Dopisy domů. Praha: Mladá fronta, 1996.

zmena programu a účinkujúcich vyhradená

koncert laureátov

4. ročníka skladateľskej súťaže
festivalu komornej hudby
Konvergenencie

k
o
n
v
e
r
g
e
n
c
i
e

posuň
svoju/svou
hudbu
ďalej/ďal

16.11.2025

18:00

synagóga senec

vstup voľný

stanislav **pristáš** *krajina večnej mladosti (tír na nóg)*
damián **štefan** *suita pre klarinet a violončelo*
jakub **smiček** *what are we hiding under all this?*
matúš **babka** *suite de minutes*
michael **blažek** x

účinkujú: Branislav Dugovič, Ronald Šebesta,
Jozef Lupták, Albín Blaho a Ď.

u. fond
na podporu
umenia

skladateľskú súťaž
z verejných zdrojov
podporil
Fond na podporu umenia

partneri

mediálni partneri

konvergenencie.sk

festival sa koná pod záštitou primátora
hlavného mesta SR Bratislavy Matúša VALLA

GENERÁLNY
PARTNER

fond
na podporu
umenia

Festival z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia

HLAVNÍ PARTNERI

NADÁCIA
Slovenskej sporiteľne

PARTNERI

FILOZOFICKÁ FAKULTA
Univerzity Komenského
v Bratislave

HOTEL DEVÍN
est. 1954

TERRA
PARNA

MEDIÁLNI PARTNERI

● RÁDIO
● _FM

● RÁDIO
● DEVÍN

● RÁDIO
● REGINA

.tasr.

KONVERGENCIE.SK

facebook.com/konverencie

instagram.com/festival_konverencie

youtube.com/FestivalKonverencie

bohuslav
martinů